

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

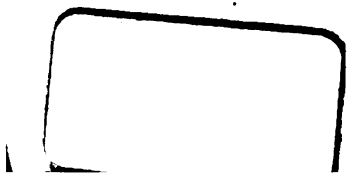
8723

Pamphlets

STATE OF MICHIGAN

NOV 21 1913

2

Jahresbericht

über das

Königl. Joachimsthalsche Gymnasium,

womit zu der

am 29. September stattfindenden öffentlichen Prüfung

ergebenst einladet

DR. AUGUST MEINEKE,

Director.

Vorausgeschickt ist

eine Abhandlung des Adjunct Herrn Dr. Hermann Planer:

De Tyrannione grammatico.

Berlin.

Gedruckt in der Druckerei der Königl. Akademie
der Wissenschaften.

1852.

880.5
T980
P72

De Tyrannione apud Suidam haec sunt testimonia;

Τυραννίων (¹). Ἐπικρατίδου καὶ Λινδίας Ἀλεξανδρίνης, Ἀμισηνός. ἐχρημάτιζε δὲ Κορύμβου, γεγονώς ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ μεγάλου, καὶ πρότερον, μαθητὴς ἄλλων τε καὶ Ἐστιαίου τοῦ Ἀμισηνοῦ, ὑφ' οὗ καὶ Τυραννίων ὠνομάσθη, ὡς κατατρέχων τῶν ὁμοσχόλων, πρότερον καλούμενος Θεόφραστος· εἶτα διήκουσε καὶ Διονυσίου τοῦ Θρακῆος ἐν Ῥόδῳ· ἀντεσοφίστευσεν Δημητρίῳ τῷ Ἐρυθραίῳ· ὃς ἤχθη εἰς Ῥώμην, ληφθεὶς αἰχμάλωτος ὑπὸ Λουκούλλου, ὅτε κατεπολέμησε Μιθριδάτην, τὸν τοῦ Πόντου ἐθνῶν βασιλεύσαντα. διαπρεπὴς δὲ γενόμενος ἐν Ῥώμῃ καὶ πλούσιος ἐκτήσατο καὶ βιβλία ὑπὲρ τὰς τρεῖς μυριάδας. ἐτελεύτησε δὲ γηραιὸς ὑπὸ ποδάγρας παραλυθεὶς ὀλυμπιάδι ρκ', (²) ἐν τῷ γ' ἔτει τῆς ὀλυμπιάδος.

Huc accedunt duo alia:

Τυραννίων, ὁ νεώτερος, φοίνιξ, πατρὸς Ἀρτεμιδώρου, μαθητὴς Τυραννίωνος τοῦ πρεσβυτέρου· διὸ καὶ ὠνομάσθη Τυραννίων, πρότερον καλούμενος Διοκλῆς· αἰχμάλωτος δὲ καὶ αὐτὸς γενόμενος ἐπὶ τοῦ πολέμου Ἀντωνίου καὶ Καίσαρος, ὑπὸ τινος Δύμαντος ὠνήθη, τοῦ Καίσαρος ὄντος ἀπελευθέρου. εἶτα ἐδωρήθη Τερεντίῳ, τῇ τοῦ Κικέρωνος γυναικί· ἐλευθερωθεὶς δὲ ὑπ' αὐτῆς ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ καὶ ἔγραψε βιβλία ὀκτώ πρὸς τοὺς ζ', ἧν καὶ ταῦτα· περὶ τῆς Ὀμηρικῆς προσῳδίας· περὶ τῶν μερῶν τοῦ λόγου· ἐν ᾧ λέγει ἄτομα μὲν εἶναι τὰ κύρια ὀνόματα, θεματικά δὲ τὰ προσηγορικά, ἀθέματα δὲ τὰ μετοχικά. Περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου, ὅτι ἔστιν ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς. Τοῦ Ἀντιγένους (³) ἡ Ῥωμαϊκὴ διάλεκτος· Ὅτι διαφωνοῦσιν οἱ νεώτεροι ποιηταὶ πρὸς Ὀμηρον· Ἐξήγησιν τοῦ Τυραννίωνος μερισμοῦ· Διόρθωσιν Ὀμηρικῆν· Ὀρθογραφίαν.

Τυραννίων, Μισσηνός, φιλόσοφος. Οἰωνοσκοπικά ἐν βιβλίοις τρισί. καὶ ἄλλα δὲ τῶν βιβλίων αὐτοῦ φέρεται χρῆσιμα.

Hunc locum vitiiis non carere veraque cum falsis esse mixta accuratius inspicientem non fugiet. Nam ut de numeris taceam, quos jam alii manifesto vitiatos esse docuerunt (⁴), id mirum videatur, quod gravissimo ex his tribus ejusdem nominis viris ne unum quidem librum Suidas assignat, quamquam inter Tyrannionis

(¹) Cod. Harl. VI. 200. Τυραννίων.

(²) ρη A. B. V. E. ρπ Küst. ex auct. Patr.

(³) ἐκ τοῦ Ἀντιγένους ὅτι Ἀντιγίνης A. B. V. E. ἀρτιγινήs Gaisford.

(⁴) cf. Kusterus et Bernhardus ad Suidam l. l. Bayle dict. hist. et crit. a. Tyrannion. Brucker d. phil. Rom. II, p. 19: Apud Suidam enim qui senem podagra confectum obiisse Olymp. CXX dicit in numero vitium esse ex Syllae, Luculli, Ciceronis, Strabonis aetate qua vixit Tyrannio manifestum est. Stahr. Arist. II, p. 126 n. 2. Die offenbar falsche Angabe des Suidas etc.

Phoenicis scripta ἐξήγησιν τοῦ Τυραννίουνος μερισμοῦ commemorat. Cujus tandem Tyrannionis nisi magistri sui Amiseni? Unde si quantum vix ac ne vix quidem potest concedamus, Tyrannionem minorem quos Suidas fuisse ejus libros confirmat omnes scripsisse, id tamen apparet, Amisenum περὶ μερισμοῦ sive περὶ τῶν μερῶν τοῦ λόγου opus composuisse. Sed videamus singula.

Priusquam vero quae nobis proposuimus enarremus, hoc praemonendum videtur de tertio Tyrannione Messenio nullam notitiam nisi quam Suidas tradiderit ad nostram memoriam pervenisse. Itaque de eo tacere et de duobus tantum reliquis disserere cogimur.

Tyrannionem majorem Amisi in Ponto natum esse Suidas prodit, quem Strabo testis locupletissimus confirmat, quum inter Amisenos eruditione illustriores etiam Tyrannionem nominet (1). Quo autem anno in lucem editus sit, lexicographus non addit, sed aetatem ejus obiter indicat γεγωνῶς ἐπὶ Πομπηίου τοῦ μεγάλου, ubi γεγωνῶς non de anno natali accipiendum esse jam verba καὶ πρότερον demonstrant. Graviora sunt quae sequuntur. Narrat enim aliquot versibus interjectis Tyrannionem ductum fuisse captivum Romam a Lucullo, quum Mithridatem Ponticarum gentium regem vicisset. Ubi vero Romanorum in manus venerit, in vita Luculli a Plutarcho enarrata refertur. Hic testis enim gravissimus memoriae prodit, Amiso expugnata etiam Tyrannionem grammaticum captum fuisse, quem a Lucullo sibi petiisse Muraenam et acceptum manumisisse, Lucillum vero id aegre tulisse, quod tam insigni virum doctrina ex servo fieri libertinum noluisse (2). Ex hoc loco certissimum est Tyrannionem eximiae eruditionis fama jam tum celebratum fuisse. Amisum anno septuagesimo a. Chr. captam esse constat. Egerit Tyrannio tum fere annum trigesimum; non multum igitur a veritate aberrare nobis videmur, si grammaticum paullo post vel ante centesimum annum a. Chr. natum putamus.

De parentibus, quos nominat Suidas, Epicratide patre et Lindia Alexandrina matre nihil alibi proditur. Quae verba sequuntur ἐχρημάτιζε κερύμβου (Gaisf. κέρυμβος) obscurissima sunt. Patri an filio hoc nomen datum sit, non apparet. Si patri, cur hoc factum est? Si cum Bernhardyo (3) nomen per irrisionem dictum et quidem filio

(1) Strabo XII. p. 548. Μέχρι μὲν δὴ δεῦρο Ἀμισιηνή. Ἄνδρες δὲ γεγόνασιν ἀξιοὶ μνήμης κατὰ παιδείαν ἐνταῦθα· μαθηματικοὶ μὲν, Δημήτριος ὁ τοῦ Ῥαθηνοῦ καὶ Διονυσιοδωρος, ὁμώνυμος τῷ Ἴκκι γεωμέτρῃ· γραμματικὸς δὲ Τυραννίων, οὗ ἡμεῖς ἠεροασάμεθα.

(2) Plut. Luc. 19. τότε καὶ Τυραννίων ὁ γραμματικὸς ἕτερος. Μουρήνας δ' αὐτὸν ἐξητήσατο, καὶ λαβὼν ἀπελευθέρωσεν, ἀπελευθέρως τῇ δωρεᾷ χρησάμενος. οὐ γὰρ ἤξιον Λούκουλλον ἀνδρα διὰ παιδείαν ἐσπουδασμένον, δούλον γενέσθαι πρότερον, εἴτα ἀπελευθέρων. ἀφαιρέσεις γὰρ ἦν τῆς ὑπαρχούσης ἢ τῆς δοκούσης ἐλευθερίας δόσεις.

(3) Bernh. l. l. Nihil tamen vetat κερύμβου per irrisionem dictum interpretari velut Philocles Ἀλμίνως, Antimachus ψακάδος, Theocritus quidam Ἐλαφοστόκτου apud Lysiam c. Agor. p. 456 vocabantur. Κέρυμβος si probamus in promptu est Hegesippus ὁ Κρώβυλος.

inditum fuisse magis placeat, alia difficultas offertur. Nam in verbo *χρηματίζειν* (¹) non solum inest nominari sed etiam nomen assumere. Estne igitur ab aliis nomen impositum, an se ipse ita appellavit? Si illud fingis, habes puerum condiscipulis suis odiosum et gravem, si hoc mavis, vanum et insolentem. Quum vero pueri nomen, quod exagitaret vexaretque condiscipulos suos, ab Hestiae magistro in Tyrannionem (²) mutatum audiamus, facile in eam opinionem adducimur, ut putemus, adolescentem naturae bonitate elatum fortasse quos in omnibus doctrinis antecederet condiscipulos contempsisse et a magistro Tyrannionem, ab his *κέρυμβον* (cacumen, vertex) nominatum esse. Sin vero lectio *κορύμβου* sana est, non aliter intelligi potest, nisi Tyrannionem se ipsum filium nominasse summi viri, quod cognomen ex patris *Ἐπικρατίδου* nomine duxerit. Nam *αἱ ἐπικρατίδες* (tegumentum quoddam capitis) et *κόρυμβος* (ornamentum capitis) similia significant.

Magistris Tyrannio adolescens usus est pluribus, inter quos nominantur Hestiaeus Amisenus et Dionysius Thrax (³), cui jam aetate profecto simul cum Demetrio Erythraeo (⁴) Rhodi operam dedisse fertur. Athenas eum profectum esse et inde Aristionis tyrannidem fugientem in patriam se recepisse unde Bruckerus (⁵) id sumpserit nescio, equidem id in Plutarchi (⁶) verbis inesse negarim. Neque vero non est verisimile Athenis eum fuisse, si reputaveris urbem cum per se clarissimam tum Peripateticorum sedem fuisse, quorum vel potius Aristotelis praecepta in scriptis illius perlucent. Quam opinionem etiam aliunde probare possumus.

Postquam cum Lucullo Roman venit, artem suam professus est et mox clarus factus et dives triginta millia librorum sibi comparavisse traditur. Addit prae-

(¹) Steph. Thes. s. v.

(²) Alio iudicio usus est Graefenbanus *Gesch. d. kl. Phil.* I, p. 404. Solche Namendeutungen haben immer etwas Verdächtiges. Vielleicht war Tyrannion sein rechter und nur Theophrast der beigelegte Name, den er wegen seiner Liebe zu den Werken des Aristoteles von seinen Mitschülern oder Zeitgenossen bekommen haben mochte.

(³) Clinton *Fast. Hell.* III, p. 131. ad. ann. 107. Dionysius Thrax come between Aristarchus and Tyrannio. Suidas. s. v. Aristarchus began to be eminent b. C. 156, Tyrannio was brought to Rome b. C. 71. An interval of eighty five years. Dionysius in his youth might have heard Aristarchus in his old age; but it is not probable that he could have lived to teach at Rome in the time of Pompey. Suidas therefore may be thus corrected. *Διονύσιος* — *Ἀριστάρχου μαθητῆς γραμματικὸς καὶ ἐξηγήσατο Τυραννίῳ τῷ προτίρῳ, ὃς ἐσοφίστησεν ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Πομπηίου τοῦ μεγάλου.* Haec Clintoni conjectura mihi magis placet quam quod pro *ἐν Ῥώμῃ* vulgo scribitur *ἐν Ῥόδῳ*, quia, quamquam Rhodi Dionysium artem professum esse recte ita docemur, tempora tamen inter se conciliari non possunt. Quo enim tempore Sullae honoribus Pompeji gloriola primum accrescere coepit, Dionysias fortasse jam e vita abierat.

(⁴) Diog. Laert. V. in Demetr. c. 5. *Ἐρυθραῖος πολιτογραφηθεὶς ἐν Τήμῳ.* Quocum Demetrio num iisdem studiis certarit an inimicitias exercuerit Tyrannio, ut alii volunt (Stahr. l. l. p. 123) ex verbis Suidae non intelligitur.

(⁵) Brucker. d. phil. Rom. II. p. 19. n.

(⁶) Plut. Lucull. c. 19.

terea Suidas et mortis annum et quo morbo confectus vita decesserit, reliqua tacet. At Strabo et Plutarchus (¹) uno ore confirmant Tyrannionem praefecto bibliothecae Apellicontis a Sulla Romam allatae officiis conciliato, ut Aristotelis scripta sibi traderentur impetrasse. Quid? Ut aditus ad Aristotelis scripta sibi pateret, quae Ciceronis testimonio Romae ab ipsis philosophis praeter admodum paucos ignorarentur (²) studiosissime expetiisset, nisi Athenis non solum Peripateticis operam dedisset, sed etiam Apellicontem et Aristotelis scripta habuisse et edidisse jam cognovisset (³).

Quae hucusque exposuimus ad Tyrannionem priorem spectare, qui ejus in scriptis suis mentionem fecerunt omnes consentiunt; de illo grammatico ejusdem nominis, qui Ciceronis in epistolis et ad Atticum et ad Quintum fratrem saepius invenitur, magna dissensio est. Nam et Kusterus, et nostra memoria fere omnes vel palam vel obscurius Amisenum grammaticum jam quinquagesimo octavo anno a Chr. aetate confectum podagra decessisse confirmant, Tyrannionem vero, quo Atticus et Cicero usi sint, Phoenicem fuisse existimant (⁴).

(¹) Strabo XIII, 609. Plut. Sulla c. 26.

(²) Cic. Top. in.

(³) Quam partem in Aristotelis libris edendis Tyrannio habuerit saepius quaesitum est sed variae sunt doctissimorum hominum et discrepantes sententiae. Cf. Schneider. praef. ad Arist. H. A. vol. I, p. 85. sq. Brandis Rh Mus. Jahrg. I. p. 237. Hubmann. Jahn's Jahrb. f. Philol. Suppl. III. p. 124 sq. Graefenhan. Gesch. d. klass. Philol. I, p. 357 etc. Accuratissime de hac re disputavit Stahrus Arist. II, p. 128, qui Tyrannionem a praefecto bibliothecae exemplaria non solum quae legeret sed in domo sua haberet impetrasse Strabonis et Plutarchi verbis confirmavit. Libros acceptos Tyrannionem transcribendos curasse neque memoriae proditum est neque eum id fecisse existimem. Nam si eos edidisset, quomodo fieri potuit, ut anno quadagesimo quarto a Chr. viginti quatuor annis postquam Tyrannio Romam venit, ab ipsis philosophis praeter admodum paucos ignorarentur? Tantum igitur thesaurum vel sibi servavisse vel cum paucis tantum amicis, ut cum Attico et Cicerone, communicasse videtur. Neque vero non dubito, an Cicero totam Aristotelis librorum rationem a Tyrannione acceperit. Quamquam enim versatissimum in graecis litteris eum fuisse putamus, eundem tamen obscuritates quas scripta Aristotelis et ea corrupta praeberent omnes sine rhetoris ope intellexisse persuaderi nobis non potest. Tyrannionis vero opera an uteretur postea, quum simili afficeretur difficultate, ut infra monstrabimus, eum haerere videmus. Antequam Tyrannio Romam venit, Ciceronem Aristotelis libros jam legisse, id quod Stahrus placet (L. I. p. 140. sq.) eosque magis quam obiter Athenis novisse negem. Nam et Peripateticos num Cicero audierit valde dubitamus et si audisse damus, eos neque omnia neque quae iis trita essent Aristotelis scripta satis perspecta habuisse Athenaeus testatur (XIII, p. 609). Tum vero Ciceronem quem non plus operae in philosophiam contulisse scimus, quam futuro oratori opus esset, priusquam summos in republica honores consecutus esset, Stagyrtae libris vacavisse vix credi potest. Denique paucis annis postquam Tyrannio in domo ejus bibliothecam et disposuerat et suppleverat, anno dico quinquagesimo primo a Chr. Cicero de finibus honorum et malorum libros illos Aristotelis placitis refertos condere sibi proposuit (de leg. I, 20), quo tempore quum auctoritatem suam in dies imminui videret, ut curam animique angorem levaret, in studiis philosophiae conquevit. Aristotelis vero libros a Tyrannione acceptos Andronicum Rhodium divulgasse ex Plutarchi verbis *κατ' αὐτοῦ* 'A. 'P. *ὑποθήματα τῶν ἀντιπαθῶν εἰς μέτρον διαίαι* consequitur. Nescio an ab hoc librarii hos libros acceperint.

(⁴) V. Kust. ad. l. Hubmann. Jahn's Jahrb. f. Phil. p. 125. Im Vorbeigehen will ich bemerken, dass der genannte Tyrannio († 58) nicht, wie so häufig geschehen ist, mit seinem Schüler Tyrannio dem jün-

Tyrannionem majorem jam quinquagesimo octavo anno a. Chr. e vita abiisse ne credamus epistola Ciceronis ad Atticum impedimur. Anno enim antequam in exilium ivit Cicero jam de salute sua timens, ut animum a sollicitudine avocaret, librum de geographia Attico auctore componendum susceperat. Opus erat magnum, res ad explicandum difficiles. Tum primum Tyrannionis meminerat, num forte ejus auxilio uteretur (¹). Senis decrepiti, credo, et podagrae morbo confecti. Talis autem erat Tyrannio testimonio Suidae, si jam anno sequente mortuus esse putatur. At non de Tyrannione majore sed de Phoenice cogitandum esse dices. Perpendamus igitur, quae de hoc Tyrannione minore tradita sint. Refert Suidas eum fuisse natione Phoenicem, Artemidori filium, Tyrannionis majoris discipulum, ideoque ei hujus nomen iudicatum esse, quum antea Diocles appellaretur; bello inter Antonium et Caesarem captum, a Dymante quodam Caesaris liberti emptum, Terentiae postea, Ciceronis uxori, donatum et ab ea manumissum, Romae eum docuisse. Fingamus haec omnia constare et praeter consuetudinem Suidam accurate sibi tradita perscripsisse, manifestum est vel post vel non multo ante tricesimum annum a. Chr. Phoenicem Romam venisse. At sedecim annis ante librum, quem Tyrannio scripserat et Attico audiente recitaverat, Cicero ab amico petiit (²). Quod etsi cum Bernhardyo poveris in Antonii nomine vitium inesse (³) et Phoenicem illum nescio quo bello gallico vel civili captum a Terentia manumissum esse, rem nondum expediveris. Nam discipulum non ante magistri sed post mortem in domo Ciceronis fuisse videbis. Difficultates augentur, quod a Terentia, Ciceronis uxore, manumissus dicitur. Hoc

geren aus Phoenicien, der im Hause des Cicero in besonderer Gunst stand, auch dessen Bibliothek ordnete und acht und sechzig Bücher meist philologischen Inhalts schrieb, verwechselt werden darf. Schneider. l. l. de dispositione ut cogitem, facit recordatio locorum Ciceronis in Epp. ad. Att. 2, 6. 4, 4 et 6, ubi reliquias bibliothecae disposuisse et designasse Tyrannio, sed junior et antiquioris discipulus narratur. Graefenhan. Gesch. d. klass. Phil. I, p. 406. Der jüngere Tyrannio, um diesen hier gleich mitzunehmen, auch Tyrannion Phoenix und früher Diocles genannt, war ein Freigelassener der Terentia, Cicero's Gemahlin, und lehrte in deren Hause. Lersch. Sprachphil. der Alten II, p. 58. Es scheint aber dieser Tyrannion derjenige Grammatiker zu sein, den uns Suidas als Freigelassenen der Terentia, der Gemahlin des Cicero, angibt. Quae refert Parthey. (Alex. Mus. p. 131) errorum sunt plena. Aliter senserunt Clint. l. l. p. 185. Bayl. l. l. Brucker. l. l.

(¹) Cic. ad Att. II, 6. Etenim *γεωγραφικὰ*, quae constitueram, magnum opus est; ita valde Eratosthenes, quem mihi proposueram a Serapione et Hipparcho reprehenditur: quid censes, si Tyrannio accesserit? Et hercule sunt res difficiles ad explicandum et *ἄμοιβεῖς*. Att. ib. 4. Fecisti mihi pergratum, quod Serapionis librum ad me misisti: ex quo quidem ego, quod inter nos liceat dicere, millesimam partem vix intelligo.

(²) Cic. ad Att. XII, 6. Venio ad Tyrannionem. Ain' tu? verum hoc fait? sine me? At ego quoties, quum essem otiosus, sine te tamen nolui? Quomodo hoc ergo lues? Uno scilicet, si mihi librum miseris, quod ut facias, etiam atque etiam rogo. Etsi me non magis liber ipse delectabit, quam tua admiratio delectavit. Amo enim *πάντα φιλόδημον* (Mein. vind. Strabon. p. 242 *φιλοδήμονα*) teque istam tam tenuem *δουρίαν* valde admiratum esse gaudeo.

(³) Bernhardyus ad l. In Antonii nomine falsus fuit scriptor.

ante mortem Ciceronis vel ante divortium quadragésimo sexto anno factum vix admitti potest. Sed ut fingamus et in hac re Suidam errasse et jam antea Tyrannionem libertum in domo Ciceronis fuisse, ceteri loci in epistolis et ad Atticum et ad Quintum fratrem respiciendi sunt. Post reditum in patriam Tyrannione usus est Cicero, ut librorum suorum reliquias diserneret et designaret; quod negotium quam bene gesserit collaudat (¹). Duobus annis post Quinto fratri, jam in Galliam profecto, quum bibliothecam supplere vellet et novos libros comparare, promisit se Chrysippo imperatorum, cum Tyrannione locuturum, quod res nisi per hominem et peritum et diligentem confici non posset (²). Nonne haec omnia in Tyrannionem majorem cadere videntur, qui ipse tantam librorum copiam sibi paraverat, ut in his rebus facile esset versatissimus? Nunc vide, quam diversis vocabulis utatur. Chrysippo imperabit, cum Tyrannione loquetur. Et Chrysippus erat libertus. Quo tempore Ciceronis libros disposuit Tyrannio, eodem et Marci et Quinti filios erudit. Laudat Cicero progressus filii fratris et addit, id se magis nunc animadvertisse, quod Tyrannio apud se doceret (³). Antea igitur Ciceronis in domo non docuit. Paulo post pueros Paeonio rhetori, Dionysio, Attici liberti, et Chrysippo, suo liberti, erudiendos eum tradidisse legimus. Videtur igitur et Cicero occasione praebita usus a Tyrannione petiisse, ut dum ad libros disponendos adesset, liberos quoque doceret, et grammaticus bibliotheca disposita et designata Ciceronis domum reliquisset. Constat vero Tironem, Chrysippum ceterosque libertos nunquam nisi morbo vel alia re coactos a patrono suo discessisse. Quid? Si Tyrannio semper in domo Ciceronis fuisset, quomodo fieri potuit, ut Atticum amicum jocosis verbis castigaret, quod solus grammaticum recitantem audiisset? (⁴) Itaque quum Tyrannio, cujus Cicero in epistolis mentionem facit, vir acris ingenii atque in libris et comparandis et disponendis versatissimus, non libertus sed amicus fuisse videatur, facere non possum, quin cum Drumanno consentiam Amisenum esse, quem Lucullus ex Asia in Italiam deduxerit (⁵).

Quodsi eum jam anno quinquagesimo octavo a. Chr. mortuum esse affirmant, falluntur. Postremum enim Tyrannionis nomen invenitur in epistola quadragésimo sexto anno a. Chr. ad Atticum scripta. Huc accedit, ut Strabo se Tyrannionem Ami-

(¹) Cic. ad Att. IV, 4b. Offendes enim designationem Tyrannionis mirificam librorum meorum; quarum reliquiae multo meliores sunt, quum putaram. Etiam velim mihi mittas de tuis librariolis duos aliquos, quibus Tyrannio utatur glutinatoribus. lb. 8a. Postea vero quam Tyrannio mihi libros disposuit, mens addita videtur meis aedibus.

(²) Cic. ad Qu. Fr. III, 4. De bibliotheca tua Graeca supplenda, libris commutandis etc. Chrysippo tamen imperabo et cum Tyrannione loquar. lb. III, 5. De libris, Tyrannio est cessator — sed res est operosa et hominis perdiligentis.

(³) Cic. ad Quint. Fr. II, 4. Quintus tuus, puer optimus, eruditur bene, quod Tyrannio docet apud me.

(⁴) v. s. p. 5. n. 2.

(⁵) Drumann's Gesch. Roms. V. p. 608. n. Ein Gelehrter Asiat, Lucullus Gefangener im mithridatischen Kriege und in Rom auch der Lehrer der Söhne des M. u. Qu. Cicero.

senum audivisse testetur (οὐ ἡμεῖς ἠεροασάμεθα); quod nusquam nisi Romae factum esse existimandum puto (¹), ubi Strabo, si Grofskurtio credendum est ab anno vicesimo nono ad annum vicesimum quintum morabatur (²). Sin autem conceditur Tyrannionem non ante hoc tempus e vita decessisse, nihil obstat, quin illum Olympiadis numerum apud Suidam ρ' in ρη' mutandum judicemus (³). Nam si Tyrannionem eodem fere tempore natum esse pones, quo Dionysius Thrax vulgo floruisse putatur, ad octogesimum annum vixerit, quae aetas, quamvis admodum protracta nec Suidae testimonio repugnat, nec mira videbitur, qui quam grandaevi Aristophanes ille Byzantius aliique grammatici mortui sint memoria tenet. Tum vero Tyrannio alter sive Actiaco sive alio bello captus majorem audire poterat et fortasse discipulum magister eo magis dilexit, qui iisdem rebus adversis conflictatus esset.

Venimus ad scripta, quae sub nomine Tyrannionis minoris feruntur. Suidam auctorem secuti etiam nostra memoria fere omnes sexaginta octo (⁴) libros illum scripsisse affirmant. Qua de re nos dissentire jam supra commemoravimus. Sed res difficilis est ad judicandum, quod ubicunque in libris suis scriptores veteres Tyrannionem nominant, cognomen non adjiciunt. Itaque quaerendum censeam, num scripta, quorum fragmenta ad nos pervenerint, Amisenus an Phoenix composuerit. Librum, qui inscribitur *περὶ τῶν μερῶν τοῦ λόγου* grammatico majori attribuendum esse Lehrsii auctoritate adjuti etiamnunc contendimus (⁵). Etiam de HomERICA prosodia dubito an Amiseno non abjudicari possit. Nam in eo libro Tyrannionis, quem Cicero ab Attico petiit, aliquid de accentu esse disputatum ex verbis epistolae opinari licet (⁶). Haec esse incerta confiteor nec sententiam jam ab aliis (⁷) propositam am-

(¹) Schoell. Gesch. d. griech. Litt. II, p. 555. Zu Amisus, wo er eine Schule stiftete, wurde er der Lehrer Strabo's. Hoc non concedam; quatuor enim vel quinque annis antequam Strabo natus est Tyrannio a Lucullo ex Asia deductus Romae jam docuerat. Hunc errorem vitaturus Graefenhanus (l. l. p. 405.) in alium incidit, qui Tyrannionem minorem in Orientem reversum Amisiae (sic!) ludo aperto a Strabone audiri facit. Idem Kusterus l. l. notavit.

(²) Grofskurt's Vorr. z. Strabo's Erdbeschr. §. 3. p. XIII. Vermuthlich blieb er den Winter über dort (Korinth), um die Stadt und Nachbarschaft, namentlich auch Athen und Attika, kennen zu lernen, und gelangte dann im Frühjahr 725 nach Rom, wo er drei oder vier Jahre verweilte.

(³) Ita jam Bernhardyus corrigere voluit, quod ad litterarum ductum proxime accederet; sed rationes temporum magis cum ρη' concordare putaret non adjunxit.

(⁴) Ita vulgo legitur. Codd. dant β' β' πρὸς ἧ καὶ ξ'. Bernhardyo (a. l.) vestigia librorum suadere videntur ἑκατὸν καὶ ξ'. Sed locus sola conjectura sanari non possit.

(⁵) Lehrs. Herodiani scripta tria emendatiora p. 416. Alte Grammatiker schrieben *περὶ μερισμοῦ* oder *περὶ μερισμοῦ τῶν τοῦ λόγου μερῶν*. So Apollonius Dyscolus vier Bücher nach Suidas, und vor ihm der ältere Tyrannio, wozu der jüngere Tyrannio einen Commentar. cf. Stahr l. l. p. 126. n. 1. Corrigenda videntur, quae Graefenhan. l. l. I, p. 405 u. 469 et Lersch. l. l. II, p. 58 afferunt. Hic vel a se dissentire videtur; ib. p. 265, III, p. 83. cf. Schoell. l. l.

(⁶) Cic. ad Att. XII, 6. Scire enim vis, quo uno animus alitur; sed, quaero, quid ex ista acuta et gravi refertur ad τίλος.

(⁷) Drumann. l. l. p. 85. Andere schickten ihm ihre Arbeiten; keine war ihm willkommener, als die

plexus essem, nisi Servius, quarti vel quinti saeculi grammaticus, qui librum de accentibus reliquit, tradidisset, Tyrannionem Amisenum quattuor scripsisse esse prosodias, βαρεϊαν, μέσην, ὄξειαν et περισπωμένην (¹). Itaque non inconsiderate facere nobis videmur, si illud scriptum περὶ τῆς Ὀμηρικῆς προσωδίας Tyrannioni Amiseno attribui-
mus. Si vero reputaveris, quam arcto vinculo apud veteres grammaticos omnes quae-
stiones grammaticae et inter se et cum Homero conjunctae sint, ὀρθογραφίαν quoque,
διόρθωσιν Ὀμηρικὴν (²), ὅτι διαφωνοῦσιν οἱ νεώτεροι ποιηταὶ πρὸς Ὀμηρον quin ei mecum
des non dubitabis. Quum vero ex his scriptis quae habemus fragmenta omnia sumpta
videantur, sequitur, ut Tyrannio quem veteres grammatici laudant sit Amisenus. De
duobus scriptis, quae praeter ἐξήγησιν supersunt et περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου et περὶ
τοῦ σκολιοῦ μέτρου (³) num ab Tyrannione majore an minore scripta sint, quod ho-
rum operum nihil praeter nomen exstat, dijudicare non licet. Quamquam, si Suidam
dixisse reputo commentarium περὶ τοῦ σκολιοῦ μέτρου Tyrannionem a Cajo Caesare
facere jussum esse, nescio an de hac quoque re a majore sit scriptum, qui fuit Cajo
Caesari aequalis. Liber vero περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου qua aetate et a quo scriptus
sit ne Oedipus quidem explicet. Itaque Bernhardy aliisque, si Tyrannioni minori
datur non repugno (⁴).

Quae quum ita sint nisi vereremur ne artificiosius videremur quam criticae
arti convenientius agere, duas illas Suidae notationes aliquot versibus mutatis alioque
loco insertis sic pronuntiarem scribendas esse:

Τυραννίων, Ἐπικρατίδου — μυριάδας· ἔγραψε περὶ τῆς Ὀμηρικῆς προσωδίας, περὶ
τῶν μερῶν τοῦ λόγου, ἐν ᾧ λέγει ἄτομα μὲν εἶναι τὰ κύρια ὀνόματα, θεματικά δὲ τὰ προσ-
ηγορικά, ἀθέματα δὲ τὰ μετοχικά· ὅτι διαφωνοῦσιν οἱ νεώτεροι ποιηταὶ πρὸς Ὀμηρον· διόρ-
θωσιν Ὀμηρικὴν ὀρθογραφίαν. ἐτελεύτησε δὲ γηραιὸς ὑπὸ ποδάγρας παραλυθεὶς Ὀλυμπιάδι
ρκή, ἐν τῷ γ' ἔτει τῆς Ὀλυμπιάδος.

Τυραννίων ὁ νεώτερος — καὶ ἔγραψε βιβλία (ὀκτώ πρὸς τοὺς ζ') ὧν καὶ ταῦτα·
περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου, ὅτι ἔστιν ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς τοῦ Ἀντιγόνου (?) ἢ Ῥωμαϊκῆς διά-
λεκτος· ἐξήγησιν τοῦ Τυραννίωνος μερισμοῦ.

Untersuchungen des Tyrannion über die Prosodie; die Accentlehre schreckte ihn nicht ab, er konnte die
Zeit nicht erwarten, sie mit Cicero zu lesen.

(¹) Endlicher anall. gramm. p. 530. Servius de acc. §. 20 Tyrannio vero Amisenus, quem Lucullus
Mithridatico bello captum Lucio Murenæ concessit, a quo ille libertate simul et civitate donatus fuit, quat-
tuor scribit esse prosodias βαρεϊαν, μέσην, ὄξειαν et περισπωμένην. Atque memoriae proditum est, hunc ante
alios fuisse pronuntiatione potiore, quod nequaquam assequi potuisset, nisi tenore singularum vocum di-
ligentissime perquisito.

(²) Graefenhan l. l. Und soll auch eine Ausgabe des Homer beabsichtigt haben, die aber nicht zu
Stande kam. Quo ex fonte vir doctissimus id hauserit nescio.

(³) Suid. s. v. σκολιόν: ὑπόνημα ἔγραψε Τυραννίων περὶ τοῦ σκολιοῦ μέτρου, ἃ προετάθη αὐτῷ ὑπὸ Γαίου
Καίσαρος. Idem legitur ap. Schol. ad Arist. Ran. v. 1337.

(⁴) Bernhardy Gesch. d. Griech. Litt. I. p. 395. Graef. l. l. 405, 425 et saepius.

Fontes et subsidia, quibus Tyrannio major usus fuerit, certo demonstrari non possunt, neque magis, quo ambitu Homericis studiis vacarit, num athetesibus quibusque usus sit, qua ratione lectiones suas proharit, qua orthographiam, qua grammaticam uiversam tractarit, propterea quod scholiastae in nudis lectionibus memorandis acquiescere solent rationibus aut omissis aut obiter affixis. Nonnulla tamen ex iis, quas habemus reliquiis divinando assequi possumus. Tyrannionem de accentibus aliisque rebus ab Aristarcho ejusque cultoribus dissensisse legenti in promptu est. Omnibus fere locis nonnullis. exceptis ejus lectiones refutari videbit; num recte necne in tanta testimoniorum inopia diiudicare difficile sit, quod quae habemus quum admodum sunt mutila, tum ab adversariis tradita, qui ut diligenter attulerunt, quibus sententias suas defenderent, ita quae Tyrannio pro se dixit, neglexerunt. Haec dissensio, cui plurima, quae supersunt, debemus, unde orta sit neminem, qua ratione grammatici veteres artem suam excolerent, strenue persecutum praeteribit. Quo enim tempore Tyrannio scripsit et Aristarchi ejusque discipulorum auctoritas et illud dicendi genus, quod vulgo vocatur κοινή, nondum adeo praevaluit, ut quae non erant consentanea et inusitata haberentur et ut barbara repudiarentur. Multa ergo, quae Aristarchus sive observandi diligentia sive sensu insito ad penetrabilia quasi linguae perductus jam rejecerat, quod e sermone vulgari nondum abiissent, Tyrannio non improbavit, apud quem et analogiam vel rationem et anomaliam vel consuetudinem et usum valere videmus. Dialectos enim eum non repudiasse sed etiam defendisse ex reliquiis cognosci licet (*ἀνδριᾶς*, *ἄχρειος* scripsit Attico more, *Καρησίος* Cyzicenorum). Neque tamen constanter idem eum fecisse docet illud fragmentum ex lexico de spiritibus sumptum, in quo legitur, litteram σ initio verbi positam semper spiritum asperum habere; quam regulam Tyrannionem quoque in Homeri carminibus ὕμμες scribentem secutum esse, quamquam ὕμμες Aeoles pronuntiarent. Unde factum sit ut ab Aristarchi doctrina a Dionysio Thrace tradita descisceret, si quaeritur, non habeo quod respondeam nisi quod Aristotelicae philosophiae praecepta tanto studio amplexus erat, ut a Strabone φιλαριστοτέλης nominaretur. Aristoteles vero linguas non natura sed usu ortas esse dixerat (¹). Nec desunt vestigia Tyrannionem etiam in aliis rebus grammaticis explicandis Aristotelis doctrinam secutum esse. Quamquam enim grammaticam esse ἐμπειρίαν τῶν παρὰ τοῖς ποιηταῖς καὶ συγγραφεῦσι λεγομένων (²) Dionysius ille Thrax dixerat, Tyrannio eam θεωρίαν τῆς μιμήσεως nominasse traditur. Quis in his verbis Aristotelis discipulum non agnoscat? Itaque a duobus magistris eruditum, eorum diversas sententias ut conciliaret Tyrannionem studuisse confirmaverim, praesertim quum idem studium anomaliam cum analogia conjungendi Cice-

(¹) Lersch. l. l. I. p. 37 sq.

(²) Lersch. l. l. II, p. 67 sq.

ronis (¹) in scriptis ejusque amici Terentii Varronis (²) reperiatur, quibus cum viris necessitudinem quaedam et studiorum et sententiarum Tyrannioni intercessisse verisimile est.

Quae quum ita sint Tyrannionem, virum acris ingenii, in numero eorum grammaticorum ponendum putem, qui suam et propriam haberent viam ac rationem, qua de rebus grammaticis judicarent, nec uni alterive scholae addicti magistri verba constanter repeterent. Qua quidem ratione, quum quasi medium cursum tenere vellet, vera non semper eum invenisse, sed multa nova et saepe inaudita (³) excudisse non negem.

Περὶ τῆς Ὀμηρικῆς προσωδίας.

I. Il. A., 116 Lex. Gud. v. v. ὡς. Ἀρίσταρχος δὲ παρήγει καὶ Τυραννίων τὸ ὡς ἐν τῇ μέσῃ φράσει περισπᾶν, εἰ μὴ ὑποτάσσοιτο συνδέσμῳ... ὡς τὸ καὶ ἀλλὰ καὶ ὡς ἐθέλω, ἐπειδὴ ὡς ἄγαν εἶκος Αθήνη· ἀλλὰ καὶ ὡς ἱππεῦσι μετέσσομαι. ἀλλ' οὐδέπω σε ἔολπα ἰνόσσειν κακότητα. Eadem inveniuntur sed emendatiora ap. Cram. An. Ox. I. p. 449, 11. Ἀρίσταρχος δὲ παρήγει καὶ Τυραννίων τὸ ὡς ἐν τῇ μέσῃ φράσει περισπᾶν, εἰ μὴ ὑποτάσσοιτο συνδέσμῳ ὡς τὸ καὶ:

ἀλλὰ καὶ ὡς ἐθέλω Il. 1, 116.

ἐπεὶ ὡς ἄγε νεῖκος Αθήνη Il. 11, 721.

ἀλλὰ καὶ ὡς ἱππεῦσι μετέσσομαι Il. 4, 322.

ἀλλ' οὐδ' ὡς σε ἔολπα ἰνόσσειν κακότητος Od. 5, 379.

His vero duobus locis τὸ μὴ ejiciendum esse et allata exempla docent et Cram. An. Ox. II, 373, 5. Ἀρίσταρχος δὲ παρήγει καὶ Τυραννίων τὸ ὡς ἐν μέσῃ φράσει περισπᾶται (? περισπᾶν) εἰ ὑποτάσσοιτο συνδέσμῳ ὥσπερ ἐπὶ τῶν τοιούτων. Sequuntur fere eadem exempla (Il. 11, 710; 721; 1, 116; Od. 5, 219; 379). Similes regulas et alii grammatici velut Herodianus apud Joann. Alex. p. 31, 30 (ubi ἀγένειος in ἄγε νεῖκος mutandum est, id, quod Diudorfius neglexit), Trypho ap. Herm. d. em. rat. gr. p. 466 et ib. 111.; Apio et Herodorus ap. Eust. Il. p. 62, 2 proposuerunt. Num Apollonius nihil novandum esse putaverit nec ex illo a Spitznero jam laudato loco Apollonii de adverb.

(¹) Lersch l. l. I, p. 142. Aber schon aus dem oben Angegebenen geht hervor, dafs er (Cicero) weder Analogie noch Anomalie zur Richtschnur nahm, sondern dafs er den Wohlklang als den Grundsatz ansah, der bei schwieriger Entscheidung die Formbildung bedingen sollte.

(²) Varro d. ling. lat. IX, p. 458 Spengel. Consuetudo et analogia conjunctiores sunt inter se, quam hi credunt. Quod est nata ex quadam consuetudine analogia et ex hac consuetudo, ex dissimilibus et similibus verbis eorum quod declinationibus constat, neque anomalia neque analogia est repudianda, nisi si non est homo ex anima, quod est homo ex corpore et anima.

(³) Lehrs. Aristarch. p. 359. Quod quantum valeat intelligitur maxime comparatis quibusdam posterioris aevi grammaticis cum aliis dico tum Tyrannionem et Ascalonitam Ptolomaeum, qui Gottschedii simili studio nihil non certa quadam regula adstringi volebant (a quo sermo ingenioso homini similis abhorret), qui inauditos nec a paradisi vel ab Herodiano modestisque grammaticis receptos accentus excudabant.

p. 581, 3 nec ex altero de conjunct. p. 523, 20 certo quidem intelligitur. De ω s v. Jen. Litter. Zeit. 1809. No. 245, S. 141.

II. Schol. Ven. II. A., 126. ταῦτ'· τὸ δὲ ταῦτ' Τυραννίων ὀξύνει, ἢ ἢ τὰ αὐτά.

Lectio non rejicienda est, nam Homerum jam ó αὐτὸς usurpavisse Herrmannus in opusc. I, p. 333 de pron. αὐτὸς observavit. Sed propter articuli synizesin scrupulus mihi injicitur, quem me doctior eximat.

III. II. A. 166 Cram. An. Ox. I, p. 67, 15. ἀτάρ. Τυραννίων δὲ ἀταρ ἀναγιγνώσκει ἐπεὶ οὐδὲν εἰς ῥ λῆγον ὑπὲρ μιᾶς συλλαβῆς βραχυκατάληκτον ὀξύνεται στέαρ, θέναρ, κέαρ, φρέαρ, νέκταρ· ταῦτα. τὸ πατῆρ ὅτε συστέλλεται ἐπὶ τελοῦς βαρύνεται πάτερ, ὁμοίως ἀνὴρ ἄνερ, δαῆρ δᾶερ· ἀντίπιπτε μὲν ἢ ὑπὲρ πρόθεσις, εἰ μὴ κατώρθωτο τὸ πᾶσαν ὀξύνεσθαι πρόθεσιν. (Cf. ibid. p. 2, 18 οἱ μὲν οὖν ὀξυτόνως ἀνέγνωσαν, ὡς Καλλιμάχος· οἱ δὲ βαρυτόνως λόγῳ τοιῶδε· πᾶσα λέξις εἰς ᾗ λήγουσα βαρύνεται κ. τ. λ.).

Eandem regulam Ptolemaeus Analogeta secutus non αὐτάρ sed αὔταρ scripsit, quam scripturam etiamsi non aspernatur Apollonius tamen non accipit; cf. Becker An. p. 508, 3. ἢ μὲν γὰρ φωνὴ παρεισθύεται ἄλογος, εἶγε τὰ εἰς ῥ λήγοντα μετὰ βραχέιας μόρια βαρύτονα ἔστι, καὶ διὰ τοῦτο τοῦ πατῆρ ἢ κλητικῆ ἰβαρύνθη ἐν τῷ πάτερ καὶ τοῖς παραπλησίσι. καὶ οὐκ ἄλογος ἢ ἀνάγνωσις Πτολεμαίου τοῦ ἀναλογητικοῦ ἐν τῷ

αὐτάρ ἐπεὶ κίσμηθεν. (II. 3, 1)

βαρύνοντος τὸ τέλος. καθὼ γὰρ πρόθεσις ἢ ὑπὲρ, οὐκέτι δύναται ἀντικεῖσθαι, ὅπερ ἔστι τὸ τέλος ὀξὺ πάντως. Adversatus fuisse videtur Herodianus; cf. Arc. d. acc. p. 184. et Choerob. in Beck. An. p. 1239. 1240.

IV. Schol. Ven. II. A. 421. νῦν. τὸ νῦν ἀντὶ τοῦ δή. διὸ καὶ Τυραννίων ἠξίου ὀξύνειν αὐτό, οὐκ εὔ.

Nūn semper scribendum esse nisi versus syllabam correptam poscat Lehrs. quaest. epp. p. 130 exposuit.

V. Schol. Ven. II. B, 8; A, 156. βάσκι ἴθι. Τυραννίων ὑφ' ἐν ὡς ἀπιθι. παραιτητέον δέ· τὰ γὰρ εἰς μι λήγοντα μετὰ προθέσεως φιλεῖ συντίθεσθαι, μετ' ἄλλων δὲ λέξεων οὐκέτι. καὶ πάλιν τὰ διὰ τοῦ π παραχθέντα κατ' ἀρχὴν οὐ θέλει συντίθεσθαι· καὶ ἄμεινον ταυτολογίαν εἶναι, ἐμφαίνουσιν τὴν ἐπειξιν· καὶ ἀλλαχοῦ· ἔλθοι καὶ ἴκοιτο, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν.

Haec vocabula non in unum jungenda fuisse et Tyrannionem errasse quis neget? Eundem significant quae apud Eust. II. p. 165, 38 leguntur: τοὺς δὲ γράφοντας ὑφ' ἐν, βάσκιθι ἀνατρέπουσιν οἱ παλαιοί; et in Lex. Gud. p. 105, 40 s. v. Βάσκι ἴθι: φησὶ (φασί?) καὶ ἀπιθι τινές, καὶ οὐχὶ ἐν παραθέσει. Cram. Ox. I, p. 89, 11. τινὲς βάσκιθι ὡς ἀπιθι. Quam ad sententiam Tyrannio inductus videtur, quod si duo imperativos conflavit in unum, pleonasmum, qualis est in βάσκι ἴθι, evitavit.

VI. Schol. Ven. II. B, 162. φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης. οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν ὡς Τυραννίων καὶ Πτολεμαῖος. ὁπότε γὰρ γενικῆ συντάττεται ἢ ἀπὸ (inseruit

h. l. Lehrs. Herod. tr. script. emend. p. 205, μὴ μεταξὺ πιπτουσῶν λέξεων καὶ σημαίῃ τὸ ἀποθεν) τυρεὶ τὸν τόνον.

καὶ γὰρ τίς θ' ἔνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο. (II. 2, 292).

Quae de praepositionis inter substantivum et adjectivum vel inter duo substantiva positae anastrophe veteres grammatici tradiderint jam Lehrs. quaest. ep. p. 79. sq. exposuit. Tyrannio praepositionem ἀπὸ hoc loco vel adverbii vim induisse sensit vel accentum retraxit, quod praepositionem post adjectivum positam praepostere prolatam iudicavit; id quod praestiterit, quia Ptolomaeus, qui una cum Tyrannione nominatur teste Schol. Ven. B, 839, praepositionis anastrophēn ad τὰ προσηγορικώτερα referebat.

VII. Schol. Ven. II. B, 269 ἀχρεῖον. Διονύσιος καὶ Τυραννίων τὴν πρώτην ὀξύνουσιν, ὡς περ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καὶ ἀναλόγως. παρὰ γὰρ τὸ χρεῖα τὸ κατὰ ζήτησιν ἀχρεῖος ὡς μουσα ἄμουσος· ἢ μέντοι παρὰ τῷ ποιητῇ ἀνάγνωσις, ἀφορμῆς ἐχομένη τῆς κατὰ τὴν συνεκδρομὴν προπερισπάσθη.

Duplex igitur erat scribendi ratio. ἀχρεῖος dicebant, qui ut Tyrannio Atticorum morem exemplis ut ἄμουσος defenderunt; Homeri morem Herodianus alia regula in scholio I. I. (τὰ ἐν τῇ πρώτῃ συλλαβῇ ἔχοντα τὸ ᾠ μὴ καθαρὸν ἐπιφερομένων δύο συμφώνων μετὰ τῆς εἰ διφθόγγου, μὴ σημαίνοντα μέρος σωματικὸν προπερισπᾶται, ἀνδρεῖος, Ἀργεῖος. οὕτως καὶ ἀχρεῖος) proposita probavit. Alteram originationem, quam Lex. Gud. s. v. ἀχρεῖον repetit, a verbo χρῶ Schol. Ven. alterum h. l. offert. cf. Lob. Paral. p. 235. Cram. Ox. I, p. 12, 22. Verba Arcadii d. acc. p. 87: χρεῖα ἀχρεῖος κοινόν, ἀχρεῖος δὲ τὸ ἀττικόν transpositione χρεῖα ἀχρεῖος τὸ ἀττικόν, ἀχρεῖος δὲ τὸ κοινόν sananda existimem.

VIII. Schol. Ven. II. B, 585 Οἴτυλον: ὡς δάκτυλον ἀρχεται γὰρ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς οἰ διφθόγγου. κακῶς δὲ Τυραννίων, οἰόμενος ἄρθρον εἶναι τὸ οἰ, καὶ παρὰ τὴν συνήθειαν τοῦ ποιητοῦ ἀμαρτάνων καὶ παρὰ τὴν ἰσορίαν, εἴ γε οὕτως φησὶ καὶ Φερκύδης „τοῦ δὲ γίνεται Ἀμφάναξ, τοῦ δ' Οἴτυλος, ἀφ' οὗ ἡ πόλις ἢ ἐν Σπάρτῃ καλεῖται.” τὸ δὲ κεφάλαιον ἐπιτέταται ἐν τῇ προσωδίᾳ τῷ Ἡρωδιανῶ περὶ τῆς ἀναγνώσεως τῆς Τυραννίωνος.

Auctoris nomine suppresso plenius de hoc errore disputat Eust. II. p. 295, 41 ἕτεροι δὲ τὸ Οἴτυλον ἀμφενέμοντο ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου ἀναγινώσκουσιν, ἄρθρον μὲν τυθέντες τὸ οἰ, πόλιν δὲ τὴν Τύλον, ἵνα λέγῃ ὅτι καὶ οἰ τὴν Τύλον ἀμφενέμοντο. οὐκ ἀρέσκει δὲ τοῦτο τοῖς ἀκριβέσιν, οἱ Τύλιν μὲν πόλιν Θράκης οἶδασιν κλινομένην Τύλεως· Τύλον δὲ οὐ πόλιν Λακωνικὴν. Oetyli nomen servatum est etiamnunc in Βίτυλος. Cf. Strab. VIII. p. 360. ib. Cramer.

IX. Schol. Ven. II. B, 648 Ῥύτιον: προπαροξυτόνως ὡς ζάδιον. οὐκ εὖ δὲ Τυραννίων παροξύνει αὐτὸ ὡς πεδίον· οὔτε γὰρ ὑποκριτικόν, οὔτε εἰ ἦν ὑποκριτικόν, παρωξύνετο, καθότι τρίβραχυ. τοῦτο δὲ εἶπομεν καὶ ἐπὶ τοῦ Θρόνιον.

Conjicere licet Tyrannionem etiam Θρονίον scripsisse; tenorem vero non ad πεδίον sed ad nomina propria in ίος, quae habent tres syllabas breves, ut Κλυτίος II. 3, 147; Σχεδίας, ib. 2, 517; Φαλίας, Thuc. I, 24 referendum puto.

X. Schol. Ven. II. B, 662. κατέκτα: Πτολεμαῖός φησιν ὁ Ἀσκαλωνίτης, Ἀρίσαρχον ἀνεγνωκέναι ὁμοίως τῷ

ἔκτα σὺν οὐλομένη ἀλόχῳ (Od. 11, 410)

κατὰ συστολήν. Τυραννίων δὲ κατ' ἑκτασιν. οἶμαι δὲ ἀκόλουθον εἶναι ἐκείνη τῇ γραφῇ τῇ κομιζομένη ὑπ' Ἀριστάρχου,

ὡς ἔμεν ὡς ὅτε δῖον Ἐρευθαλίωνα κατέκταν (II. 4, 319)

ἢ μέντοι κοινῇ ἀνάγνωσις ἢ κατὰ συστολήν ἀφορμὴν ἔσχε τὴν τῆς ἀποκοπῆς, ὁμοίως τῷ

οὔτα κατὰ λαπάρην (II. 6, 64).

Grammaticus erravit manifesto quod et ἑκταμεν aliaequae formae a breve ostendunt et κατέκτα correptum pronuntiat II. 15, 432: ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα Κυθήριοις ζαθέοισιν.

XI. Schol. Ven. II. Δ, 228. Πειραΐδαο: ἐν τέσσαρσι συλλαβαῖς προφέρεται τὴν εὐθείαν τοῦ πατρωνυμικοῦ, καὶ οἱ ἄλλοι. Τυραννίων δὲ τρισυλλάβως, λέγων ὡς ὅτι οὐδὲν πατρωνυμικὸν παρὰ τῷ ποιητῇ ἔχει πρὸ τέλους διεσαλμένον τὸ ἱ ἀπὸ ἐτέρου φωνήεντος, οἷον Πανθοίδης, Βοηθοίδης, Πηλεΐδης· οὐδ' ἄρα τοῦτο. ὑπὲρ δὲ τοῦ τετρασυλλάβως ἀναγιγνώσκειν ἔχομεν ἐκεῖνο λέγειν, ὡς ὅτι ἐντελὲς ἐστὶ τὸ κατὰ διάλυσιν τοῦ ἱ, καὶ ὅτι οὐκ ἔχομεν τοιοῦτό τι πατρωνυμικόν, ὃ κατὰ σύλληψιν ἐξηρέχθη τοῦ ᾱ καὶ τοῦ ἱ πρὸ τέλους. παρὰ τὸ Πείραιος οὖν Πειραΐδης ἐγένετο.

Πειραΐδης quod a Πείραιος deducitur et altera forma Πειρασίς (Lob. Phryn. p. 41) et patronymico Ἀλκαΐδης apud Pindarum (Ol. 6, 68) ab Ἀλκαῖος facto firmes. Quibus suam Tyrannio sententiam defendit Πανθοίδης, Πηλεΐδης, haud scio an apud Homerum in Πανθοίδης Πηλεΐδης dissolvenda sint.

XII. Schol. Ven. II. Δ, 423. Ζεφύρου ὕπο κινήσαντος: Πτολεμαῖός ὁ τοῦ Ἀριστοτικού καὶ Νικίας καὶ Τυραννίων ἀναστρέφουσιν, οἱ δ' ἄλλοι παρέλκειν φασὶ τὴν πρόθεσιν, ἐνθεν καὶ φυλάσσεται ὁ τόνος ὁμοίως τῷ

ἔσκειν ὑφηνίοχος (II. 6, 19)

Ποσειδάωνος ὑποδμῶς (Od. 4, 386).

Acquiesco in iis quae Spitznerus doctissime ad h. l. disseruit, quibus nunquam cum Zephyri nomine κινεῖν et ὑπὸ conjungi, sed nunquam ὑποκινεῖν docetur.

XIII. Schol. Ven. II. E, 302: Σμερδαλέα ἰάχων. βαρύνειν διττὴν ἰάχων· ἐνεσῶτος γὰρ ἐστὶ καὶ παρατατικοῦ. οὐ μέντοι περισπασθήσεται, ὡς οἴεται Τυραννίων· διδάσκει τὰ κινήματα:

ἡμεῖς δὲ ἰάχοντες (Od. 4, 454).

εἰ γὰρ περισπᾶτο, ὡς νοοῦντες ἐγένετο.

ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὀπισθε (II. 13, 834).

τρὶς δ' αἶεν ἰάχοντος (II. 11, 463).

οὕτως οὖν καὶ τὸ

φθέγγομι' ἐγὼν ἰάχουσα (Il. 21, 341)

ὀφείλομεν προπερισπᾶν.

Schol. LV. Il. E, 343. Τυραννίων προπερισπᾶ τὸ ἰάχουσα, κακῶς.

Quas igitur formas hujus participii apud Homerum invenimus, Tyrannio non aoristi secundi putavit esse, id quod Goettlingius doctr. acc. p. 62 supposuit, sed verbi ἰαχέω, quod frequentissimum est apud poetas Atticos et in hymno ad Cer. 20 legitur. Thema quum servatum sit in adjectivo αὐίαχοι (Il. 13, 41), aegre de praesenti ἰάχω mihi quis persuaserit. Cf. Lobeck. Rhem. p. 148. Lehrs. Arist. p. 315. Arcadius de acc. p. 154 vix intelligi potest, nisi locus emendatione sanetur.

XIV. Schol. Ven. Il., E, 638. ἀλλ' οἶόν τινα. Νικίας ψιλοῖ ἐκδεχόμενος τὸ μόνον· ἄλλοι δὲ δασύνουσι θαυμαστικῶς ἐκδεχόμενοι, ὡς καὶ Ἡρακλέων, ἵνα ὅμοιον ᾦ τῷ ἀλλ' οἶον τὸν Τηλεφίδην (Od. 11, 518).

Κέχρηται μὲν οὖν αὐτῷ καὶ ὁμοιωματικῶς

οἶον τε κρομύοιο λοπόν (Od. 19, 233)

καὶ ἀντὶ τοῦ ὡς

οἶον ἀναΐξας (Od. 1, 410),

Τυραννίων δὲ ἄλλοῖον ἀναγινώσκει ὡς ἑτεροῖον, ὁμοίως τῷ

ἄλλοῖς μοι ξεῖνε. (Od. 16, 181).

ἡμῖν δὲ δοκεῖ θαυμασικώτερον ἀναγινώσκειν, ὥσπερ καὶ τοῖς περὶ Ἡρακλέωνα, ἵνα ὅμοιον ᾦ τῷ

ὀσσάτιόν τε καὶ οἶον (Il. 5, 758),

ἀλλ' οἶον τόδ' ἔρεξεν (Od. 4, 242),

οὕτως ἀρέσκει καὶ Φιλοξένω.

Inter tres lectiones, quas schol. l. l. praebet, Tyrannionis mihi maxime arripet, quod minus artificiose dicta videtur. Quod vero Spitznerus l. l. ἄλλοῖος comparando aptum negat, non intelligo. Nam et Il. 4, 258 aliisque locis rem alius speciei, sic tamen ἄλλοῖος significat, ut semper aliquam comparisonem involvat nec simpliciter aliud notet; et qua re Hercule inferior sit Sarpedou comparando nostro loco cognoscet. Cf. Nauck. Arist. p. 53. Diod. IV, 32; 49.

XV. Schol. Ven. Il. Z, 229. δύνηαι ὡς λέγηαι καὶ φέρηαι

σὺ δὲ κεν κακὸν οἶτον ὄληαι (Il. 3, 417)

Τυραννίων δὲ προπερισπᾶ· καὶ δῆλον ὅτι καὶ τὸ πρῶτον αὐτοῦ πρόσωπον δώσει δυνῶμαι ὡς νικῶμαι. ἀλλ' εἰ ἅπαξ ἐστὶ τὸ ὀριστικὸν κατὰ χρῆσιν, δύναμαι δύνασαι καὶ ὁμολογεῖται ἀπὸ τῶν εἰς μι, ἐμοτονήσει τούτοις καὶ τὰ ὑποτακτικά. οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος καὶ οἱ ἄλλοι.

Fuit ergo Tyrannio, ut opinor, vel eorum numero qui activam formam δύνημι finxerunt, (Eust. Od. p. 1538, 56 τοῦ δὲ δυνάσθη ὁ ἐνεστώς δυνάζω ἄχρηστος μὲν πάντως, ποιητικώτερος δέ. γενόμενος ἐκ τοῦ δύνω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ δύνημι, οὗ παθητικόν, τὸ δύναμαι) et regulam secutus, quam apud Arcadium de acc. p. 171 legimus, δυνῶμαι effecit, vel contractione posita in secunda persona expulso σ δυνῆαι scripsit.

XVI. II. I, 7, Cram. An. Paris. III, p. 11, 30 τὸ παρέξ ὁ Τυραννίων ἐν μέρει λόγου ἤκουσεν, ἢ ἢ ἐπίρρημα, καὶ βαρύνει καὶ ἔχει λόγον ὡς Ἡρόδοτος (IV, 46) ἐν α' (Lehrs. Herod. tr. scr. em. p. 248 correxit δ') παρέξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνεος· παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ τὸ παρέξ δύο μέρη λόγου εἰσὶ καὶ ἐγκλίνεται, εἰ δύο προθέσεις.

A Tyrannione non solum libros optimos sed grammaticos etiam meliores dissidere iam animadvertit Spitznerus Exc. XVIII, p. LXIX. Grammatici nostri sententiam ea quoque videntur spectare, quae leguntur in Cram. An. Ox. I, p. 380, 7 τὸ παρέξ βαρυνόμενον καὶ γενικῇ συντασσόμενον ἔχει τι παράσημον. κ. τ. λ.

XVII. Schol. Ven. II. I, 393. σώωσι. Τυραννίων προπερισπᾶ ὡς νοῶσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ σοῦ περισπωμένου, ἐπεὶ φησὶ καὶ τὸ εὐκτικὸν κατὰ ἀποκοπὴν εἶπεν

ἢ κέ σφιν νῆάς τε σώω καὶ λαὸν Ἀχαιῶν (II. 9, 424)

καὶ τὸ δεύτερον

ὅπως κεν νῆάς τε σώωσι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν. (II. 9, 681)

Ἀπίων δὲ διὰ τοῦ ᾱ γράφει, ἐπεὶ καὶ ἐν ἄλλοις οὕτως εὐρίσκεται

σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας (II. 5, 23),

τὸν μὲν ἐγὼ ἐσάωσα (Od. 5, 103),

ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ (Od. 13, 230),

καὶ ἐπὶ μέλλοντος

κερδαλέης εἴ τις κεν ἐρύσεται ἢ δὲ σαώσῃ (II. 10, 44).

ἢ δὲ πλείων χρῆσις, ὣν ἐστὶ καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης, ὡς σώζωσι. καὶ δῆλον ὅτι τοῦ σώωσι συστολήν αὐτοὺς διὰ παραδείξασθαι. πρόδηλον καὶ τῆς μετοχῆς

τῷ δ' ἐτέρω ἐκάτερθεν ἴτην σώοντες ἐταίρους (Od. 9, 430).

Verbum σώω, quod ab aliis in σαώω dissolvitur, a Tyrannione in σοάω distractum videtur; qua forma posita conjunctivum σοῶσιν contractum effecit. Quomodo hic apocopen adhibuerit non intelligo, nisi hunc fere sententiarum nexum fuisse divines, ex σοῶη per apocopen fieri σοῶ, ergo conjunctivum esse σοῶσιν (cf. Goettling doctr. acc. p. 102). Aristarchus eandem formam probasse videtur teste Schol. Ven. II. 9, 681.

XVIII. Schol. Ven. II. K, 25 αὐτῷ. Τυραννίων τὴν αὐτῷ ἀντωνυμίαν καθ' ἑν ἐλάμβανεν ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ· ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης τὸν αὐτὸν σύνδεσμον παρελάμβανε, καὶ τὸ τῷ ἰσοδυναμοῦν τῷ τούτῳ, ὁμοίως τῷ

τοῦδ' αὐτὸ τοῦ λυκάβαντος (Od. 14, 161)

ἴση δὲ μοι δοκεῖ ἢ ἀνάγνωσις εἶναι. ἐπὶ μέντοι τοῦ τοῦδ' αὐτὸ τοῦ λυκάβαντος κατεπεῖγόν ἐστὶν αὐτῷ, εἴτα τοῦ ἀναγνώσῃ· κωλύεται γὰρ ἐνθάδε ἐμπαρηληφθῆναι ὑπὸ τοῦ σηματομένου τὸ αὐτοῦ.

De artificiosa Ptolemaei Ascalonitae lectione non est cur uno verbo exponam. v. Spitzner. ad. I. I.

XIX. Schol. Ven. II. K, 292: Πτολεμαῖος ὁ τοῦ Ὀροάνδου ἀνέγνω ἦνιν ὡς μῆνιν· καὶ τοῦτο ὀφείλει εἶναι τὸ ἀνάλογον· Τυραννίων δὲ ὄξυνει τὴν πρώτην· καὶ δῆλον ὅτι δώσει καὶ τὴν ἐπὶ τέλος ἐκτείνεσθαι· ὄξεια γὰρ κατὰ μακρᾶς βραχείας ἐπιφερομένης οὐ

πίπτει κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος, ὑπεσταλμένων τῶν σεσημειωμένων, λέγω δὲ τοῦ εἶθε, αἶθε, ναίχι, περι ᾧν καὶ λόγον δεδώκαμεν· τάχα οὖν καὶ τὸ ἦνιν ἐκτείνει ὁ Τυραννίων διὰ τὸ μέτρον, οὐχὶ διὰ τὸ πληθυντικὸν

ἦνις ἠκέστας (Il. 6, 99).

καὶ γὰρ πόλις λέγουσι καὶ πόλιν καὶ μάντις καὶ μάντιν.

Eodem errore nescio an Tyrannione auctore teneatur Eust. Il. p. 805, 58: τὴν δὲ ἦνιν, ὃ δηλοῖ ἐνιαυσιαίαν, ἐν ἐκτάσει τῆς ληγούσης οἶδασιν οἱ παλαιοί, et Od. p. 1473, 45, ubi addit ab Atticis hanc syllabam productam esse (τὸ δὲ ἦνιν ὅτι ἐκτείνει τὴν λήγουσαν Ἀττικῶς ὁ μετρικὸς δηλοῖ ποδισμῆς). Ultinam vero vocabuli syllabam in quarto pede versus heroici sine numeri detrimento ancipitem esse posse, quod docuit Herrm. el. doctr. metr. p. 41, neglexerunt.

XX. Schol. Ven. Il. Δ, 192. ἄλεταιι. φιλοῦται, εἴτε ἐπὶ τοῦ ἐκκλίνειν τάσσεται, ὡς φησιν ὁ Ἀσκαλωνίτης, εἴτε ἐπὶ τοῦ συστραφῆναι, ὡς καὶ Τυραννίων, ᾧ καὶ μάλλον συγκατατίθεμαι. πολλὴ δὲ ἡ κίνησις αὐτοῦ παρὰ τῷ ποιητῇ· ὀριστικὸς μὲν γὰρ δεύτερος ἀόριστος

τῇ ὑπο πᾶς ἐάλη (Il. 13, 408)

καὶ πληθυντικὸν τρίτον κατὰ συγκοπήν

οἱ δὴ τοι εἰς ἄστυ ἄλεν (Il. 22, 12)

ἀπαρέμφατόν τε

ἢ λαοὺς εἰς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι (Il. 16, 714)

καὶ ὡσπερ ἡ φανείς μετοχὴ οὕτως καὶ ἡ ἀλείς

οἶμησεν δὲ ἀλείς (Il. 22, 308)

καὶ οὐδέτερον

ἢ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ (Il. 23, 420)

καὶ πληθυντικὸν ἀρσενικόν

αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἐς τεῖχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες (Il. 21, 534)

καὶ γενική

πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων (Il. 21, 607)

τούτου τοίνυν ὑποτακτικὸν ἄλῃται ὡς λάβῃται. συστολὴ οὖν ἐγένετο ἢ μεταβολὴ ἐγκλίσεως ὁμοίως τῷ

ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείβεται ἔρκος ὀδόντων (Il. 9, 409)

ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται ἠπεροπευτής (Od. 14, 400)

ἢ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ (Il. 20, 173).

τὸ δὲ ὅλον γέγονεν ἀπὸ τοῦ ἀλῶ, ὃ σημαντικόν ἐστι τοῦ πλανῶ, ὅπερ φιλοῦται. Initium Et. M. p. 59, sed nomine Tyrannionis suppresso.

Quin a verbo εἴλω formam ἄλεταιι sive ἄλῃται (Il. 21, 536) natam esse dicam obstat, quod ἀλῆναι cum praepositione εἰς conjunctum nonnisi passive legitur. Itaque cum iis consentiam, qui eam formam spiritu aspero instructam ad verbum ἄλλομαι revocaverunt (cf. Eust. Il. p. 839, 27; Spitzn. ad h. l.). Et haereo an sit conjunctivus aoristi εἰσήλατο, quem habes Il. 12, 438.

XXI. Schol. Ven. II. A, 326. παλινορμένω. Τυραννίων δύο ποιεῖ, ὁ δὲ Ἑρμαπίας σύνθετον ἐκδέχεται καὶ Ἀρίσταρχος. εἶρηται δὲ περὶ τῆς συνθέσεως τοῦ πάλιν ὡς πρὸς τὰς μετοχὰς ἐν τῇ Α, ὅτε περὶ τοῦ πλαγχθέντας διαλαμβάνομεν.

Et. M. p. 648, 32. Παλινορμένω. Τυραννίων δύο μέρη λόγου ποιεῖ ὁ δὲ Ἑρμαπίας σύνθετον ἐκδέχεται καὶ Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ ὀπισθορμούντες, (') ὡς καλιμπλαγχθέντες (II. 1, 59) καὶ εὐρυκρείων. σημαίνει δὲ τὸ ὑποστρέψαντες καὶ παλιन्द्रομήσαντες. κρεῖττον δὲ τὸ πρῶτον.

Inter veteres grammaticos summam fuisse dissensionem, num πάλιν cum verbo sequenti conjungendum sit necne ex Schol. Ven. II. 1, 59; 16, 95 aliisque intelligimus. Qua vero lege usi sint in hac compositione, unde et multa et inaudita, ut καλίμπαις (Nauck. Arist. p. 94) vocabula lexicis illata sunt, non traditum accepimus. Tyrannionem non solum παλινορμένω, sed etiam καλιμπλαγχθέντες et εὐρυκρείων diremisse putemus. De παλιτροπάσθαι v. Spitzn. Exc. XIX, p. LXXXIII. Κρείων h. l. participium esse confirmem; nam auctore Herodiano μον. λεξ. p. 28 fuerunt, qui κρέων vel κρείων participii vices sustinere dicerent. cf. Lob. Rhem. p. 128.

XXII. Schol. Ven. II. A, 395. περὶ πλέες. Τυραννίων περίπλεες συνθέτως ἀνέγνω, τὴν ρι συλλαβὴν ὀξύνων· ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης κατὰ παράθεσιν, λέγων λείπειν τὴν αὐτόν, ἵνα ἦ περὶ αὐτὸν πλέες. οὕτως δὲ καὶ Ἀλεξίων, λόγῳ τούτῳ, ὅτι καὶ κατ' ἰδίαν ἄνευ τῆς προθέσεως εὐρέθη τὸ πλέες καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ κινήματα

τόσσον ἐγὼ φημι πλέας ἔμμεναι (II. 2, 129)

οὐ γὰρ πολλούς, ἀλλὰ πλέονας. ὠμολογημένου τοίνυν ὅτι τοῦ

πλέονές κεν μνηστήρες (Od. 18, 247)

συγκοπή, ἐστὶν ἡ πλέες φωνή, μὴ ὄντος δὲ ἄρα τοῦ συνθέτου, περιπλέονες, δοθήσεται μὴδὲ τὸ ἀπ' αὐτοῦ συγκεκομμένον. ἔνθεν ἐπέισθησαν κατὰ παράθεσιν ἀναγινώσκειν, λειπούσης τῆς αὐτόν. (Scripsit περιπλέονες pro πλέονες Lehrs. I. l. p. 265).

Tyrannionem errasse manifestum est (v. Spitzn. ad h. l.). Praepositionem adverbii vim h. l. induisse et pro περίξ esse positam versu h. ad Cer. 276 firmemus.

XXIII. Schol. Ven. II. A, 409. Ἀλεξίων τὸ τόνδε ἐν μέρος λόγου ἐκδέχεται καὶ παροξύνει, ἵνα ἰσοδυναμῇ ἀναφορικῇ τῇ τοῦτον. Τυραννίων δὲ δύο μέρη λόγου ποιεῖ, ἵνα ἦ τοῦτον δέ, κατὰ ἀναφορὰν ὁμοίως. ἔφαμεν δὲ ὅτι παρὰ τῷ ποιητῇ ἢ διὰ τοῦ δὲ ἐπὶ ταύτης τῆς ἀντωνυμίας ἐπέκτασις σπανίως μὲν εὐρέθη ἐπ' ἀναφορᾶς, ὅποτε διαλαμβάνομεν περὶ τοῦ

τούςδε δ' ἔα φθινύθειν (II. 2, 346)

ᾧστε οὐδὲν κεκάλυκε καὶ ἐνθάδε τὸ τοιοῦτο παραδέξασθαι διὰ τὸ ἤδη πεπεῖσθαι τὴν παράδοσιν βεβαιότερα μέντοι ἐστὶν ἢ τοῦ Τυραννίονος ἀνάγνωσις· οὐδὲν γὰρ ἐναντιοῦται.

Lectio ab Herodiano probata in optimas quas habemus editiones transit. Tyrannionem etiam aliis locis in apodosi ἢ δέ, τοίος δέ alia id genus exhibuisse veri-

(') *Οπισθεν ὀρμῶντες libri MSS. nec non Schol. Ven. I. l., quod vero πάλιν non est ὀπισθεν sed ὀπίσω vel εἰς τοῦπίσω, ὀπισθορμούντες tentavi.

simile est, qua de caussa Schol. Ven. Il. 6, 146 ejusdem consuetudinem spectare censeam.

XXIV. Schol. Ven. Il. A, 454. ὠμησταί. Ἀρίσταρχος ὡς ἀθληταί, Τυραννίων δὲ ὡς κομῆται, σύνθετον ἐκδεχόμενος τὴν λέξιν. ἄμεινον δὲ λέγειν ὡς ὅτι τὰ εἰς στης λήγοντα, τῷ ἢ παραληγόμενα, ἔχοντα πρὸ τοῦ τ̄ τὸ σ̄, ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὄντα ὀξύνεται, ἐρησστής, ὀρησστής. οὕτως οὖν καὶ ὠμηστής.

Schol. Ven. Il. X, 67. τὸ ὠμησταί Ἀρίσταρχος ὡς ἀθληταί, Τυραννίων δὲ ὡς κομῆται. ἔφαμεν δὲ ἐν τῇ A (v. 8.) ἐντελῶς περὶ τῆς προσωδίας, ὡς ἐπεκράτησεν ἡ Ἀριστάρχου.

Philem. ed. Osann. p. 215. ὠμησ αἰ κυρίως οἱ ὠμὰ ἐσθίοντες. λέγεται δὲ ἐπιθετικῶς καὶ ἐπὶ λείων καὶ θηρίων ἄλλων καὶ ἐπὶ ἰχθύων ὅπερ βαρύνει ὁ Τυραννίων ὡς σύνθετον ἐκ τοῦ ὠμὰ ἐσθίειν. Ἀρίσταρχος δὲ ὀξύνει κανόνι τοιούτω· τὰ εἰς της τῷ ἢ παραληγόμενα ἔχοντα πρὸ τοῦ τ̄ τὸ σ̄ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξύνονται, οἷον ἐρησστής, ὀρησστής, ὠμηστής ὅτι δὲ ὠμηστής ἐκ τοῦ ὠμὰ ἐσθίειν γίνεται τραπέντος Ἰωνικῶς τοῦ δασέος θ̄ εἰς ψιλὸν τ̄, Ὅμηρος μετ' ὀλίγα δηλοῖ εἰπὼν θῶας ὠμοφάγους, ὃ ταυτόν ἐστι τῷ ὠμηστάς.

Eadem repetit Eust. Il. p. 855, 38. Quae sub finem loci ex Philemone allati de compositione hujus vocis disputantur, Tyrannionis esse existimem, cui de accentu adstipulor, non item de caussa. Exempla enim ab Herodiano proposita a re aliena videantur, quod ἐρησστής, ὀρησστής etc. verbalia sunt, contra verbum ὠμάω vel ὠμέω nusquam occurrit. Vocabulum ὠμήστης (nam sic scribendum videtur) vocum γενειήτης, λιμνήτης, πολιήτης potius analogiam sequitur, quamquam haec non in στης esse non negligendum est. Quodsi vocabuli vim spectamus, compositio forsitan praestet, at thematis ἔδω similis in ηστης conformatio aegre alio exemplo probetur. Ad ἐσθίω enim Philemo confugere non debebat.

XXV. Schol. Ven. Il. A, 495. ἀφυσγετόν. Ἀρίσταρχος ὀξύνει ὁμοίως τῷ ὑετόν, ὃ δὲ Τυραννίων βαρύνει ὁμοίως τῷ ἀτρύγετον. ἔστι δὲ ἐκεῖνο ὑπὲρ τοῦ Ἀριστάρχου λέγειν, ὅτι τὰ ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς, διὰ τοῦ ετος ἐκφερόμενα, μὴ ἔχοντα παρασχηματισμὸν θηλυκοῦ, ἐπιθετικῶς μὲν λαμβανόμενα τρίτην ἀπὸ τέλους θέλει ἔχειν τὴν ὀξεῖαν, ὥσπερ ἔχει ὁ ἀμμαιμάκετος, περιμήκετος· τὸ δὲ λαιλαπετός μὴ ὄν ἐπιθετικὸν ὀξύνθη καὶ τὸ Ἰαπετός ἐπὶ κυρίου. εἴπερ οὖν καὶ τὸ ἀφυσγετός οὐκ ἔστιν ἐπιθετικόν, ὑγιῶς ὀξυτομηθήσεται κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον. ἢ εἴπερ αὐτὸ βαρύνομεν, δώσομεν αὐτὸ καὶ ἐπικαίεσθαί τι.

Eust. Il. p. 858, 59. Τὸ δὲ ἀφυσγετόν Τυραννίων μὲν βαρύνει ὡς τὸ ἀτρύγετος. Ἀρίσταρχος δὲ ὀξύνει ὡς τὸ Ἰαπετός· δηλοῖ δὲ ἡ λέξις τὸν ἰλυώδη συρφετόν, ὀνοματοποιούμενον ὡς ἀπὸ τοῦ ἀφύσσω, ὃ καὶ αὐτὸ ὀνοματοποιίας τρόπος ἐστί.

De vocabulo ἀφυσγετός ejusque accentu v. Lob. Path. p. 374. Arcad. de acc. p. 81. Quae vero de motione adjectivorum minus mobilium Lobeckius (Paralip. p. 478) praecipit si in hoc verbo tenentur, ἀφύσγετος scribendum existimemus. Nam ἀφύσγετος, quod ab ἀφύσσω vulgo ducitur, non est quod hauriri potest, sed quod

fluminis decurrentis impetu haustum est, et inter ἀφύσγετος et ἀφυσγετός ita eandem dissimilitudinem statuamus atque inter ἐξαιρέτος et ἐξαιρετός. Sed haec vulgaris originationis non mordicus tenenda est. Praestiterit enim alia eaque ab Apollonio Sophista proposita, a Tyrannione fortasse jam antea usurpata: ἀφυσγετός — ἄγαν φευκτός. τὸ γὰρ ᾱ ἀντὶ ἄγαν ἔχει. τὸ δὲ λοιπὸν παραγωγὴν παρὰ τὸ φεύγειν. Quam sententiam si adoptamus, σ̄ illud insertum esse, quemadmodum in μίγω μίσγω, ita in φύγω φύσγω iudicabimus. Sed vide ne a privativum in locum intensivi substituendum sit, ita ut ἀφύσγετος sit limus, quem effugere non possumus, sive quo impedimur. Verba, quibus Et. M. s. v. ἀφύσγετος interpretatur τὸ μὴ ἀποφεῦγον τῇ καταφορᾷ τοῦ ρεύματος non intelligi possunt, nisi τὴν καταφορὰν scriptum fuisse autumes. Denique a privativi habita ratione accentum ut in ἀτρύγετος in tertiam a fine syllabam rejiciemus. Homericam vim retinuit Oppianus (Hal. I, 779), novam effecit Nicander (Alex. 342; 597), qui pro adjectivo usurpans abundantiae notionem videtur intulisse.

XXVI. Schol. Ven. Il. M, 20. Κάρησος. Τυραννίων ἰξύνει τὸ Κάρησος ὡς Παρνασσός· οὕτως γὰρ ὑπὸ Κυζικηνῶν ὀνομάζεσθαι τὸν ποταμόν· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος βαρύνει ὡς Κάνωβος. εἴπομεν δὲ ἐν ἑτέροις, ὅτι οὐ πάντως ἐπικρατεῖ ἢ ἀπὸ τῶν ἐθνῶν χρῆσις καὶ ἐπὶ τὴν Ὀμπρικὴν ἀνάγνωσιν, ὁπότε περὶ τοῦ Γλισᾶντα (Il. 2, 504) διελάβομεν, εἶγε Διονύσιος ἱστορεῖ τοὺς ἐγχωρίους συστέλλειν τὸ γ̄ καὶ μὴ περισπᾶν· τὸ τε Λύκαστος ὁ αὐτὸς ἱστορεῖ ὀξύνεσθαι, ἡμῶν ἀναγνωσκόντων βαρυτόνως (Il. 2, 647). οὕτως οὖν εἰκὸς καὶ ἐπὶ τοῦ Κάρησος μὴ πεισθῆναι τὸν Ἀρίσταρχον ὁμοίως τοῖς ἐγχωρίοις προενέγκασθαι τὴν λέξιν. τάχα δὲ ἐπεὶ ἑώρα τὰ εἰς ὄσ λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξυνόμενα, τῷ ἢ παραληγόμενα, ἕτερον ἔχοντα σ̄, τοῦτο δὲ ἐν ἀναδεξάμενον, διὰ τοῦτο καὶ ἐξήλλαξεν αὐτὸ τῆς ἐκείνων τάσεως, εἶγε τὸ Ἀλικαρνησσός δισσοῦν ἔχει τὸ σ̄, Λυκαβησσός, Ταρτησσός, τὸ μέντοι Κάρησος ἐν ἔχει τὸ σ̄. ἴσως οὖν διὰ τοῦτο ἐξηλλάγη.

Haec scriptura Arcadio de acc. p. 77 obversata est, qui haec scripsit: τὰ εἰς σ̄ος (¹) τῷ ἢ παραληγόμενα ὀξύνεται — τὸ μέντοι Καβησσός (Cod. Havn. Κάρησος) τινες βαρύνουσι. Qui accentum retraxerunt aut Κάρησος ut Μάρκησος, aut quod praestare videtur, Κάρησις exhibuerunt. Scripturam Καρησός non omni analogia destitutam esse exempla a Lobeckio (Pathol. p. 411) allata docent. Cf. Bernhard. ad Dionys. Perieget. p. 604. Quae Eust. Il. p. 890, de hoc nomine refert haec sunt: τὸν δὲ Κάρησον, δὲ ἐμβάλλων εἰς τὸν Αἰσηπον ὑστερον Πίδυς ἐκλήθη, ὀξυτόνως προφέρουσιν οἱ Κυζικηνοί· ἀκολουθῶν δὲ, φασὶ τοῖς Κυζικηνοῖς γράφει καὶ ὁ Τυραννίων. οὐ πάντως δὲ ἐπικρατεῖ ἢ τῶν ἐθνῶν χρῆσις. φέρεται γὰρ κανὼν τονικὸς τοιοῦτος· τὰ εἰς σ̄ος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ἢ παραληγόμενα ἔχοντα καὶ ἕτερον σ̄ ἰξύνεται, Ἀλικαρνασσός, Λυκαβησσός, Ταρτησσός, Λυρνησσός· τὸ Κάρησος μὴ δισσοῦν ἔχον τὸ σ̄ ἐξηλλάγη κατὰ Ἀρίσταρχον, εἰ καὶ ὁ Τυραννίων οὐ βούλεται.

(¹) Ita legendum pro σ̄ος propter sequentia.

XXVII. Schol. Ven. II. M, 430. Πάντη δὴ· ὁ μὲν Ἀρίσταρχος τὸν δὴ σύνδεσμον παρέλαβεν· Τυραννίων δὲ ἐκδέχεται τὸ ἤ ἐπίρρημα τοπικόν, ἵνα δύο μέρη λόγου ὑπάρχη, δὲ καὶ ἤ, καὶ προστίθῃσι τὸ ἱ καὶ δασύνει ὁμοίως τῶ

ἤ ῥ' ὄ γ' ὁ λυσσώδης (II. 13, 53).

οὐκ ἀναγκαῖον δέ· ἤδη γὰρ πρόκειται τὸ πάντη τοπικόν.

Vide, quae Spitzn. ad I. I. notavit.

XXVIII. Schol. Ven. II. M, 462 λαῶς ὑπὸ ῥιπῆς: τὴν δὲ πρόθεσιν Τυραννίων ἀναστρέφει, ἵνα τὸ ἐξῆς ὑπάρχη ὑπὸ λίθου ῥιπῆς· οὐκ ἀναγκαῖον δέ· τί γὰρ κωλύει φυλάσσεσθαι τὸν τόνον τῆς προθέσεως καὶ εἶναι ὑπὸ ῥιπῆς λίθου.

· Cf. Lehrs quaest. ep. p. 84 et supr. Nro. VI.

XXIX. Schol. Ven. II. N. 191. χρῶός. Ἀλεξίων φησὶν ὡς Ἀρίσταρχος ὡς σοφός προηγέκατο, Τυραννίων δὲ ὡς πόλος, καὶ ἔχει λόγον ἑκατέρα ἢ ἀνάγνωσις· εἰ μὲν χρῶός ὡς πόλος κατ' εὐθείαν πτώσιν ἀναγνώμεν, ἔσται τὸ λεγόμενον, ἀλλ' οὐδαμῶς ὁ χρῶς ἐφάνη. εἰ μὲν δὲ χρῶός ὡς σοφός κατὰ γενικὴν πτώσιν, ἔσται, ἀλλ' οὐδαμῶς τοῦ χρῶτος διήλθε· τὸ γὰρ εἶσομαι καὶ τὸ φανῆναι σημαίνει καὶ τὸ διελθεῖν. ἐπικρίνομεν δὲ ἡμεῖς περὶ τῆς ἀναγνώσεως ἐκεῖνο, ὡς ὅτι πιθανόν ἐστὶ μᾶλλον τὴν γενικὴν ἐκδέχεσθαι ἢ περὶ τὴν εὐθείαν· ἦν γὰρ αὐτῶ ἔθος εὐθείαν μὲν ἐπίστασθαι εἰς ὡς περατουμένην

ἐπεὶ οὐ σφι λίθος χρῶς οὐδὲ σίδηρος (II. 4, 510).

καὶ ἀκόλουθος αἰτιατικὴ

χρῶτ' ἀπονηψαμένη (Od. 18, 172).

τὰς δὲ ἄλλας πλαγίους οἶδεν ἀπὸ τῆς οὐς εὐθείας·

χρῶι δ' ἔντε' ἐδύσσετο παμφανώνοντα (II. 9, 596).

καὶ τὴν αἰτιατικὴν

μή τις χρῶα καλὸν (II. 5, 354?).

ὥστε εἰ οὐ κενώλυται τῆς γενικῆς ἢ σύνταξις, τί ἐστὶ τὸ καταπεῖγον μὴ τῆ συνήθει κλίσει τὴν ἀνάγνωσιν ποιεῖσθαι;

Varias veterum grammaticorum lectiones, quas Scholiastae I. I. enotaverunt, si paucis reddimus, nominativum χρῶός exhibuerunt et Tyrannio, et Aristonico, χρῶς Zenodotus, Herodianus incertus inter nominativum et genitivum haeret magis tamen in genitivum inclinans. De Aristarcho pugnancia traduntur; etenim Schol. Ven. Aristarchum et χρῶός et χρῶς commendasse tradunt. Sed ultra lectio praeferenda sit ex loci sententia cognosci potest. Ajax enim Hectorem hasta projecta petiturus, quum nudatam corporis partem nusquam emergere videret, ubi adversarium perfoderet, hasta scuto infixam eum repressit. Quocirca Herodiani placitum aspernamur et χρῶός nominativum praeferimus, etiamsi nusquam apud Homerum obvius est. Neque tamen sermonis regulis repugnare videtur forma χρῶός ex χρῶς genitivo uata, quomodo e δμῶς effecit jam Hesiodus δμῶς (ἔρ. κ. ἡμ. v. 430) et e Τρῶς ortus est nominativus Τρῶς (Bekk. An. p. 1181).

XXX. Schol. Ven. Il. N, 382 *ἔδνωται ὡς χρυσωταί καὶ ποιηταί· οὕτως πάντες. Τυραννίων δὲ προπερισπᾶ, οὐχ ὑγιῶς· προεῖρηται δὲ ἡμῖν τὰ τῆς προσωδίας, ὡς τὰ εἰς τῆς ῥηματικᾶ ὑπὲρ δύο συλλαβᾶς, φύσει μακρᾶ παραληγόμενα ὀξύνεσθαι θέλει, αὐλητής, πειρατής, χηρωστής, βραβευτής. οὕτως οὖν καὶ τὸ ἔδνωτής, σχηματισθὲν παρὰ τὸ ἔδνώσαιο θυγάτρα (Od. 2, 53).*

περὶ δὲ τῶν ἀήτης καὶ κυβερνήτης βαρυνομένων λόγον δίδομεν.

Quibus exemplis Tyrannionem defendam non habeo, sed fortasse eum ἰδιώτης, ἀσπιδιώτης (Il. 2, 554; Theocr. 14, 67) aliaque ex substantivis deducta pellegerunt.

XXXI. Schol. Ven. Il. N, 543 *ἔάφθη. Tryphone teste Aristarchus ab ἔπεσθαι derivavit ἔάφθη, quem refellit Herodianus, quia ἦ in εἶα dissolveretur, si et ipsum ex α vel η natum esset. Tum de Tyrannione haec. Τυραννίων ἐκδέχεται ἀπὸ τοῦ ἄπτω, οὗ γίνεται ἀόριστος, φησὶν, ἤφθη καὶ ποιητικῶς ἄφθη, προσόδῳ δὲ τοῦ εἶ ἔάφθη. ὅτι δὲ τὸ προσερχόμενον εἶ ταῖς δασυνομέναις λέξεσι μεταληπτικὸν γίνεται τῆς ἐκείνων δασύτητος, πρόδηλον καὶ τοῦ ἔερσα, ἔεδνα, ἐήνδανε, ἐώρων. οὕτως οὖν καὶ τὸ ἔάφθη ἔχει· σημαίνει δὲ τὸ οἰοεῖ συνήφθη αὐτῷ· ταῦτα μὲν ὁ Τυραννίων· εἰ δὲ ἠβούλετο καὶ διαίρεσιν παραλαμβάνειν ὁ ἀνὴρ, οὐδὲν ἦν τὸ κωλύον. Quod vero ab ἔπομαι aoristus εἴφθην vel ἤφθην nusquam invenitur, ἔάφθη ab ἄπτομαι deducere malim. Cf. Spitzn. Exc. XXIV, p. XVII. Cram. An. Ox. I, p. 169, 10 de ἔάφθην ex εἴφθην vel ἤφθην nato, ἀλλ' ἐστὶ μονῆρες τὸ πάθος καὶ οὐδὲν αὐτῷ ὅμοιον. De interpretatione vero utriusque versus Homerici (Il. 13, 543; 14, 449) cum Spitznero non omni ex parte consentio. Quum enim clypeo non protectam corporis partem et Aeneas et Ajax procul dubio peterent, unus hasta, alter saxo, a dextra parte et Aphareo et Hectori vulnus infligitur. Itaque capite in alteram i. e. laevam partem ictu ita reclinato, ut galea summam clypei oram attingeret, utrumque corruisse Homerum significare voluisse existimem.*

XXXII. Schol. Ven. Il. N, 809. *βιβάσθων. Τυραννίων περισπᾶ, οὐχ ὑγιῶς· ὁ γὰρ χαρακτήρ βαρεῖν τάσιν ἀπαιτεῖ, εἴτε ἀπὸ τοῦ βιβῶ βιβάθω γενομένου τοῦ ῥήματος, περιπλεονάσαντος τοῦ σ, ὡς φησι Φιλόξενος, εἴτε ἀπὸ ἰνόματος τοῦ βιβαστός βιβάσθων, ὡς αἰστός, αἰσθων· γίνεται γὰρ τινα ἀπὸ τῶν εἰς τὸς κατὰ μεταβολὴν τοῦ τέλους εἰς θῶ βαρύτονα ῥήματα, ἐγερτός ἐγέρθω, ἐρεκτός ἐρέχθω, αἰτός, αἰσθω· οὕτως καὶ παρὰ τὸ βιβαστός βιβάσθων· παραιτητέον δὲ καὶ τοὺς ὀξύνοντα ὡς δεύτερον ἀόριστον.*

Grammaticum etiam ut βιβασθῶν, sic αἰσθῶν ἐρεχθῶν aliaque id genus scripsisse suspicari licet. Lobeckius (Rhem. p. 97) praesens βιβασθῆν verbali βιβαστός convenientius defendit. Cf. Lehrs. Arist. p. 265. Goettl. doct. acc. p. 61.

XXXIII. Herod. μον. λεξ. p. 34, 9. Il. Ξ, 214. *ἀνδριάς. τὰ εἰς ας λήγοντα καθαρὸν, ἐκτεταμένον ἔχοντα τὸ α, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους φωνῆν ἢ φωνήεντα βαρύνεσθαι θέλει· δρακοντίας, ὀνοματίας, κοππατίας, Λοξίας, Ἐρυζίας, Βορέας, Ἡρέας, Θρασεάς, Κρατέας, Μινίας, Φλεγύας, Ανδρέας. μυρίον ἐστὶ πλῆθος τοιούτων ὀνομάτων ἀδιάπτωτον. σημειῶδες ἄρα τὸ ἀνδριάς ὀξυνόμενον. οὐκ ἀγνοῶ δὲ, ὅτι Ἡλιόδωρος ἐβούλετο αὐτὸ περισπᾶν. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ*

ίμάς. τὸ δ' αὐτὸ ἤξιόν καὶ Δράκων ὁ Στρατοδικεὺς, ἔτι δὲ καὶ Τυραννίων. οὐκ ἔχει δὲ οὕτω τὰ τῆς ἀναγνώσεως, ὡς ἐν ἑτέροις ἐδήλωσα.

De accentu v. Lehrs. ad l. l. Quae sedes hujus fragmenti fuerit, quum dubitari posset et praeter hunc locum de substantivis in ας loquendi occasionem et Il. 11, 423 Χερσίδαμας et 2, 611 Ἀρκάς offerrent, in re levissima Schol. Ven. Il. 14, 214 de voce ίμάς adminiculo usus haec quaestionem ad hunc locum rejeci.

XXXIV. Schol. Ven. Il. ζ', 396 τόσσοσ γε. Ἀρίσταρχος φυλάσσει τὴν ἰξείαν ἐπὶ τῆς τος συλλαβῆς. ὁ δὲ Τυραννίων τοσσοσ γε ἀνέγνω, τὴν σος συλλαβὴν ἰξύνων. οὐκ εὔ. ὁ γὰρ γέ οὐκ ἀλλάσσει τὸν τόνον τῶν πρὸ ἑαυτοῦ λέξεων. εἰ δὲ τις λέγοι ἐπέκτασιν εἶναι, μὴ σύνδεσμον, ἴστω ὅτι τὸ ἐναντίον χωρήσει. ἡ γὰρ διὰ τοῦ γέ ἐπέκτασις τρίτην ἀπὸ τέλους ἐποίει τὴν ἰξείαν, ἔγωγε, ἔμοιγε.

Provoco ad Lehrsium dicentem (quaest. ep p. 133) Tyrannionem τοσσοσγε ejusmodi epectasin voluisse, qualis esset τοσοσδε, τοιοσδε etc.

XXXV. Schol. Ven. Il. O, 4. ὑπαί δείους. ἡ ὑπό πρόθεσις ὑπαί ἐγένετο ὁμοίως τῇ ὑπαί πόδα νεῖατον Ἰδης (Il. 2, 824).

καὶ ἔστι τὸ ἐξῆς ὑπὸ δέους. οὕτω καὶ Ἀρίσταρχος διὸ παραιτητέον τὸν Τυραννίωνα βαρύνοντα τὴν ὑπαί, καὶ ἠγούμενον ἀπὸ τοῦ ὕπαιθα εἶναι πάθος τὸ τῆς ἀποκοπῆς.

Ἵπαί an sit a grammaticis fictum haereo, quum ὑπὸ δείους sufficiat. Nam δέος ubique quattuor locis (Il. 5, 827; 7, 117; 13, 163; Od. 2, 67) exceptis vocalem antecedentem brevem producit. Si ad accentum spectas et παραί et διαί etiam ὑπαί efflagitant, et quae est gravissima caussa, propter significationem vix ex ὕπαιθα hoc loco ὕπαί factum esse cuiquam Tyrannio persuaserit.

XXXVI. Schol. Ven. Il. O, 606 τάρφεςιν ὡς βέλεσιν οἱ πλείονες· καὶ ἡμεῖς δὲ συγκατατιθέμεθα· οὐ γὰρ ἔστιν ἐπιθετικόν, ὡς ἀξιοῖ Τυραννίων. ὁ μέντοι Ἀριστοφάνης ἐκαῖνό φησιν, ὅτι εἰάν μὲν τοῖς δάσσειν ὡς βέλεσι, τάρφεςιν, εἰάν δὲ τὸ ἐπιθετικόν, ταρφέσιν ὡς ἰξείσιν.

Ad analogiam confugiens Nauckius Arist. p. 225 τάρφος grammaticorum commentum notat et hoc loco et Il. 5, 555 ταρφέσι veram lectionem esse existimat. Et nos analogiam sequimur sed aliud quid effcimus. Haud rara enim sunt substantiva neutrius generis in ος cognata adjectivis in υς; ita Graeci dixerunt δάσος, δασύς, κράτος, κρατύς, ἦδος vel ἦδος, ἠδύς alia. Quidnam impedit dicere τάρφος?

XXXVII. Schol. Ven. Il. O, 607 ἀφλοισμός ἰξυτόνως ἀναγνωστέον· τὰ γὰρ εἰς μος λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβάς, ἔχοντα πρὸ τοῦ μ̄ τὸ σ̄ ἰξύνεσθαι θέλει, μερισμός, ὀπλισμός· ἐνιοὶ δὲ αὐτὸ παρὰ τὸ ἀφρισμός, μεταβολῆς γενομένης τοῦ ρ̄ εἰς τὸ λ̄ καὶ πλεονάσαντος τοῦ σ̄. οἱ δὲ παρὰ τὸ φλίω καὶ φλύω, φλοισμός καὶ ἀφλοισμός ἐν πλεονασμῷ τοῦ ᾱ. διὸ οὐ δέοντως ὁ Τυραννίων προπαροξύνει.

Quum nullae quae Tyrannionem ἀφλοισμος scribere commoverint caussae prodantur, unde hanc scripturam defendamus non suppetit.

XXXVIII. Schol. Ven. Il. O, 698 ἄντεσθ'. Τυραννίων παροξύνει, ὡς λαβείσθαι, πυθέσθαι ἐκδεχόμενος μέσον δεύτερον ἀόριστον, οὐχ ὑγιῶς· σημαίνει γὰρ παρατατικόν, καὶ ἔστι τὸ ῥῆμα παρ' αὐτῷ [καὶ περισπώμενον] καὶ βαρυνόμενον. τὸ γὰρ

ἤντησ' οὐδὲ ἴδον (Od. 4, 201),

ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος (Il. 16, 423),

ἀπὸ περισπωμένου κέκλιται. τὸ δὲ

ὡς ἂν τίς σε συναντόμενος (Od. 17, 165)

ὡς ἀπτόμενος, καὶ

ἤντετο γὰρ τοι Φοῖβος (Il. 16, 788)

ὡς ἤπτετο, ὁμολογεῖ τὴν βαρεῖαν τάσιν· οἷς ἀκόλουθον καὶ τὸ ἄντεσθαι. (καὶ περισπώμενον inse-ruit Lehrs. l. l. p. 295).

Reliqui grammatici quod ego sciam omnes posteriorum aetatum usu (Soph. O. C. 243) iunisi praesens ἄντεσθαι judicaverunt. Tyrannionem aliam analogiam secutum suspicor. Quum enim Jones pro ἀντάω sciret dicere ἀντέω, cujus formae imperfectum ἤντεσεν Il. 7, 423 occurrit, ut a στυγέω, ἔστυγον, a χραισμέω ἔχραισμον sic ab ἀντόμαι aoristum alterum ἤντόμην formavit. cf. Lob. Rhem. p. 98.

XXXIX. Schol. Ven. Il. Π, 542 εἴρυτο. Ἀρίσταρχος τρίτην ἀπὸ τέλους τὴν ὀξεῖαν ποιεῖ ὑγιῶς πάνυ. ὁ δὲ Τυραννίων προπερισπᾶ, ἐκ τοῦ εἴρυτο φάσκων αὐτὸ συνηλειφθαι. δύναται δὲ τὸ εἴρυτο κλιθεὶς ἀπὸ τῶν εἰς μὴ ὁμοίως τῷ ἐξεύγνυτο ἤνυτο.

θοῶς δὲ οἱ ἤνυτο ἔργον (Od. 5, 243)

ἐκτετάσθαι. οὕτως ἀξιοῦμεν καὶ ἐπὶ τοῦ εἴλυτο καὶ εἴρυτο.

Etym. Magn. p. 304, 13. Εἴρυτο. Ἀρίσταρχος προπαροξυτόνως· πάνυ γὰρ ὑγιῶς ὡς τὸ ἐξεύγνυτο, οὕτω καὶ τοῦτο. ὁ μέντοι Τυραννίων προπερισπᾶ ἀπὸ τοῦ εἴρυμι εἴρυτο.

Zon. s. v. Εἴρυτο· κατάσχοι. Ἀρίσταρχος προπαροξύνει πάνυ ὑγιῶς, ὡς τὸ ἐξεύγνυτο, οὐ μέντοι ὡς Τυραννίων προπερισπᾶ εἴρυτο.

Conglutinat duas diversas sententias Schol. Ven. Il. Δ, 138: τὸ δὲ ἔρυτο ψιλοῦται καὶ προπαροξύνεται· οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ ἐπέισθη αὐτῷ ἢ παράδοσις· ἔστι γὰρ τι ῥῆμα εἴρύω· τούτου ὁ παρατατικὸς παθητικὸς γίνεται εἰρούμενην, τὸ τρίτον εἴρύετο, ὃ ἐν συναλοιφῇ καὶ ἐνδεία τοῦ ἱ ἐγένετο ἔρυτο. Quae exempla affert Schol. ἐξεύγνυτο, ἤνυτο a re aliena sunt, quod paenultima brevi pronuntiantur, εἴρυτο vero habet semper υ longam. Zonaras eam formam optativi videtur putasse ut δαίνυτο, πῆγνυτο (Buttm. gramm. ampl. I. p. 519). Non bene. Buttmaunus (Lexil. I, p. 65) aoristum esse statuit, cui credendum est. Cf. Lehrs. Arist. p. 265. Tyrannionis quoque consuetudinem spectare censeam Schol. Ven. Il. M, 286 εἴλυται προπερισπῶσιν, ἵνα ἐκ τοῦ εἴλυται συναλοιφῇ ὑπάρχη, ἢ τοῦ εἴλυται· δύναται γὰρ καὶ ἐνικῶς συντάσσασθαι τὸ ῥῆμα καὶ πληθυντικῶς. οὐκ ἀήθης δὲ ἢ ταυτή συναλοιφῇ, εἶγε καὶ τὸ ἐρύεσθαι ῥῦσθαι ἔφη. Εἴλυτο an sit plusquamperfectum haereo.

XL. Schol. Ven. Il. Π, 827. πῆφνοντα ὡς τέμνοντα. οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος, ὁ δὲ Τυραννίων παροξύνει ὡς λαβόντα, δεύτερον ἀόριστον ἐκδεχόμενος. οὕτως δὲ καὶ τὴν εὐθείαν ὀξύνει κῆρ ἄχος μεθήκα χερσίονά περ καταπέφνων (Il. 17, 539),

τοῦ Ἀριστάρχου βαρύνοντος. καί μοι δοκεῖ ὁ Τυραννίων λόγῳ ὑγιεῖ χρῆσθαι. εἰ γὰρ πέφνω, πέφνεις, πέφνει οὐ λέγομεν, ὑποτακτικῶς δὲ πέφνω, πέφνης, πέφνη καὶ

πέφνε γὰρ Ὀθρουοῖα (Il. 13, 363)

καὶ ἔστι δεύτερος ἀρίστος ὡς ἔλαβε λάβω, λάβης, λάβη, δῆλον ὅτι ὀφείλομεν καὶ τὴν μετοχὴν ὀξύνειν. ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος καὶ τῷ χαρακτῆρι τῆς φωνῆς ἐπέσθη, καὶ οὕτως ἐβάρυνεν. ἐπεὶ γὰρ αἱ εἰς νῶν λήγυσαι μετοχαί, ἔχουσιν πρὸ τοῦ ν σύμφωνον κατ' ἐπιπλοκὴν, ἥτοι ἐβαρύνοντο ἢ περισπῶντο, οὐδέποτε δὲ ὠξύνοντο, ὡς περ ἔχει ἡ τέμνων, κάμνων, πίτων, ἐδοκίμαζε καὶ τὴν πέφνων βαρύνειν, οὐχὶ ὀξύνειν. εἰ δὲ τις λέγοι διὰ τί γὰρ οὐ περισπᾷ; διδαχθήσεται ἐκ τῆς κλίσεως· οὐ γὰρ πεφνούντα ἐροῦμεν ἢ πεφνῶντα ὡς νοοῦντα.

Aristarchi leves esse caussas, Tyrannionem vero recte judicasse, quis non videat? Neque vero me retinent, quae Lehrsius (Arist. p. 263 sq.) attulit, quamquam paradosi πίτων, ἔφλων, θίγων, σχέθων concedo (nam de his dubitari posse non negem), quin πεφνόντα et καταπεφνών in editionibus nostris restituenda putem, quod non solum significationem aoristi habent, sed etiam formam accuratissime expressam. Cf. Lob. Rhem. p. 127. Goettl. doctr. acc. p. 61. Arcad. de acc. p. 173. Cram. An. Ox. I, p. 359, 10.

XLI. Schol. Ven. Il. P, 40. Φρόντιδι ὡς Ἡλιδι. οὕτως Τυραννίων, καὶ ἐπέσθη ἢ παράδοσις. ὁ μέντοι κανὼν ὀξυτονεῖ τὸ φροντίς. τὰ γὰρ εἰς τις λήγοντα βηλυκὰ δυσύλλαβα, μὴ ὄντα ἐπιθετικά, παραληγόμενα δὲ τῷ ὄ ἥτοι μόνῳ ἢ σὺν ἐτέρῳ φωνήεντι, ὀξύνεσθαι θέλει, κοιτίς, Προίτις, φροντίς, οὐτίς τὸ ζῶον παρ' Ἀλκμᾶνι. οὕτως οὖν καὶ φροντίς, εἰ μὴ ἄρα, ἐπεὶ κύριον τοῦτο, καὶ βαρυτονθήσεται. οὐ μάχεται τό πόρτις· καὶ γὰρ χωρὶς τοῦ τ

πόριες περὶ βοῦς ἀγελαίας (Od. 10, 410)

μὴ ὄντα ἐπιθετικὰ πρόσκειται διὰ τὸ πότις, ὧ παράκειται τὸ πότης.

Lobeckius (Path. p. 512) scripturam Φροντίς commendat; at hisce in rebus grammaticis morem gerere satius duxerim.

XLII. Schol. Ven. Il. P, 218. Φόρκυν ὡς βότρυν, ἀπ' εὐθείας τῆς εἰς σ ληγούσης· ἢ μέντοι Φόρκυνα (312) αἰτιατικὴ ἀπ' εὐθείας τῆς εἰς σ. τὸ δὲ τοιοῦτον ἴδιον ποιητικῆς. οὐχ ὑγιῶς δὲ ὁ Τυραννίων ἐκτείνει τὸ σ, ἐπεὶ εὐρέθη, φησί, καὶ ἡ εὐθεῖα ἐκτεινομένη.

Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε (Il. 2, 862)

ἐκεῖ γὰρ τὸ μέτρον κατήπειγεν, ἐνθάδε δὲ οὐδὲν κατεπέγει.

Φόρκυς duplicem habet declinationem. Φόρκυος, Φόρκυος, Φόρκυι (Hes. Theog. 333) Φόρκυν, Φόρκυνα. Quod vero grammatici accusativum Φόρκυν ad Φόρκυς nominativum pertinere opinati sunt, Φόρκυνα vero ad Φόρκυν nominativum, falluntur. Homerus quidem in eodem viro significando et Φόρκυν et Φόρκυνα admisit (Il. 17, 312; 318). Consimilis est Hesiodi usus (Theog. 333; 336). Φόρκυς, Φόρκυος, Φόρκυνα semper u longum praebent (Il. 2, 862; Od. 1, 72; 13, 96; 345), quod etiam de Theog. 270 dictum velim. Itaque Φόρκυν productam vocalem habere censeo.

XLIII. Schol. Ven. Il. Σ, 266. Τυραννίων παρωξύνε τὸ πίθεσθε, ἀγνοῶν ὅτι μεταγενεστέρων Ἰώνων ἐστὶ τὰ ταιαῦτα, πίθεσθε, λαβέσθε.

Tyrannionem accentu secundae personae singularis *πιθοῦ* in errorem deductum eundemque λαβέσθε aliaque similia scripsisse putem.

XLIV. Schol. Ven. II. Σ, 580. ἐρύγμηλον, ὡς βέβηλον. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ἡλός ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προσηγορικὰ ἢ κύρια προπαροξύνεσθαι θέλει, κάμηλος καὶ φάσηλος, Στύμφηλος· τὰ μέντοι ἐπιθετικὰ ὀξύνεσθαι μὲν θέλει, ὅτε παρασχηματισμὸν ἔχει θηλυκοῦ, σιγηλός, ὑψηλός, ἀπατηλός, μὴ οὕτως δὲ ἔχοντα βαρύνεσθαι, βέβηλος, κίβδηλος, κάπηλος. εἰ δὴ καὶ τὸ ἐρύγμηλος οὐκ ἔχει θηλυκόν, δῆλον ὅτι ὑγιῶς βαρυντονηθήσεται καὶ οὐ δεόντως αὐτὸ Τυραννίων ὀξύνει. ἐγένετο δὲ παρὰ τὸ ἐρύγω, ἔνθεν παρατατικός

ἤρυγεν ἐλκόμενος Ἐλικώνιον (II. 20, 404)

ἐρύγηλος, καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ μῦ ἐρύγμηλος.

Accentus formae femininae ἐρυγμήλη (Et. M. p. 379, 27) etiam in ἐρύγμηλος tertiam a fine syllabam fuisse acutam ostendit; quae feminina positio Herodiano ad-versatur ejusque praeceptum labefactat. Cf. Lob. Path. p. 108 sq.

XLV. Schol. Ven. II. Τ, 72. Σῶκος ἐριούνιος Ἐρμῆς. Τυραννίων ἀξιοῖ ὀξύνειν, ἵνα ἀποφυγῇ τὸ κύριον βαρυνόμενον

ὦ Σῶχ' Ἰπκᾶσου υἱέ (II. 11, 450)

ὥσπερ ἐπὶ τοῦ Λεῦκος, Γλαῦκος. οὐκ ἔστι δὲ ὅμοιον τοῖς προκειμένοις κοινοῖς ἐπίθετον, ἀλλὰ ἴδιον τοῦ Ἐρμοῦ, ὥσπερ καὶ τοῦ Ἀπόλλων βαρυνόμενον τὸ Φοῖβος· διὸ βαρυντονητὸν ὁμοίως καὶ αὐτῷ τῷ κυρίῳ· εἰσὶ δὲ οἱ ἀξιοῦσι καὶ καθότι σύνθετόν ἐστι βαρύνεσθαι αὐτό. ἐκ γὰρ τοῦ σάαικος γεγενῆσθαι τὴν κρᾶσιν· οὕτω δὲ δώσουσι καὶ προσκείμενον τῷ ῶ τὸ ἱ, τῆς παραδόσεως οὐχ οὕτως ἐχούσης. τὰ μέντοι εἰς κοσ λήγοντά δισύλλαβα οὐ παρεσχηματισμένα εἰς γένος θηλυκόν, φύσει μακρᾶ παραληγόμενα, βαρύνεσθαι θέλει, οἷον φῶκος, θῶκος· οὕτως σῶκος. σημεῖται τὸ σηκός (Lehrs. I. I. p. 315 addidit οὐ ante παρεσχηματισμένα).

Philem. ed. Osann. p. 146. Σῶκος. ὁμωνυμῆι τῷ Ἐρμῆι· ἀναπτύσσεται δὲ ἡ λέξις αὕτη ἀπὸ τοῦ σώζειν, ἢ καὶ ἄλλως ἀπὸ τοῦ σωκῶ, ὃ παρὰ Σοφοκλεῖ (El. v. 119, 120) ἀντὶ τοῦ ἰσχύω κεῖται, ἢ ἀπὸ τοῦ σάειν οἶκον, ὃ ἐστι σώζειν. ὅπερ οἱ παλαιοὶ οὐκ ἀποδέχονται, ὡς μὴ γράφοντες τὸ ἱ ἐν τῷ σῶκος. ὁ δὲ Τυραννίων ὀξύνει πρὸς ἀποφυγὴν κυρίου τοῦ ὦ Σῶκε, Ἰπκᾶσου υἱέ· ἀντιλέγεται δ' ὅμως. Sequitur regula de accentu ab Herodiano supra proposita et ab Arcadio de acc. p. 50 servata. Quae jam inde a verbis διὸ καὶ ἀπλούστερον ἐτυμολογοῦντες αὐτό, φασίν, ὥσπερ θάσσω θᾶκος, καὶ σᾶω σᾶκος, οὕτω καὶ σώω σῶκος, ὁ σωστικός Philemon adjungit, unde repetierit, ignoro. Eust. II. p. 1197, 40 τὸ δὲ Σῶκος ἐπὶ Ἐρμοῦ ὁ Τυραννίων ὀξύνει πρὸς ἀποφυγὴν κυρίου τοῦ ὦ Σῶκε etc. Reliqua ut apud Philemonem, cujus adnotatiunculam et hic et p. 854, 62 negligenter reddit.

De accentu discernere non ausim, quamquam Mercurii cognomen Σῶκος non nisi hoc loco me legisse memini. Radici σώω etiam a Lobeckio (Rhem. p. 285) allatae verbum σωκῶ a Philemone oblatum anteferendum videatur. Cf. Lex. Gud. p. 61 s. v. ἀντισηκοῦντα.

XLVI. Schol. Ven. II. Φ, 186 φῆσθα. ὁ δὲ Τυραννίων βαρύνει ὡς ἐνεζῶτος καὶ μετὰ τοῦ ἱ γράφει.

Caussae Tyrannionis quum non afferantur, usui standum erit, qui quantum nos scimus $\bar{\theta}\alpha$ praeter in $\eta\sigma\theta\alpha$ et $\epsilon\phi\eta\sigma\theta\alpha$ nusquam nisi in conjunctivis et optativis pro syllaba paragogica admisit. Cf. Goettl. doctr. acc. p. 77. Arcad. de acc. p. 168.

XLVII. Schol. LV. Il. X, 347. *κατὰ συστολὴν τὸ κρέα ἀνεγνώσθη ὡς περ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. ἐκτείνει δὲ ὁ Τυραννίων. ἀλλ' οὐδέποτε ὁ ποιητὴς κρέα εἶπεν.*

Tyrannioni adversor Buttmano auctore in gramm. ampl. I, §. 54, n. 3.

XLVIII. Schol. Od. A, 174. *τὸ εἶδῶ Τυραννίων μὲν βαρύνει, Ἀρίσταρχος δὲ περισπᾶ, ᾧ καὶ πειστέον.*

Hunc accentum praetulit quod εἶδω perfecti conjunctivum judicavit esse, qui contractionem respuit. Quam sententiam ut adoptaret adductus videatur tribus de caussis. Nam et formarum εἶδῶ, εἰδείην etc. notio et participii εἰδώς forma manifesto ad οἶδα pertinent. Tum ea potissima mihi videtur fuisse caussa tenor conjunctivi εἶδομεν ex εἶδω non εἰδῶ deducendus. Cf. Buttman. gramm. ampl. I, p. 550 n. Lex. Gud. s. v. οἶδα. Quum vero apud Aristotelem in manuscriptis saepe εἶδω pro εἰδῶ legatur (Goettl. doctr. acc. p. 79) Tyrannionem praesens εἶδω effecisse putare malim, praesertim quum et posteriores grammatici hanc formam finxerint (cf. Cramer. An. Par. III, p. 30, 9 εἶδετε). Ὅρα δὲ τὸ εἶδετε χρόνου ὃν ἐνεστῶτος χρηστὸν Ὀμήρω. ἔσι δὲ αὐτὸ καὶ πρῶτον πρόσωπον παρὰ τῷ ποιητῇ (Il. 1, 363; cf. Ib. p. 297, 15, p. 351, 24) nec desint vestigia ab Aristarcho accentum esse mutatum. cf. Schol. Ven. Il. Z, 150 Ἀρίσταρχος περισπᾶ εἰδῆς καὶ οὕτως ἐπεκράτησεν ἢ προσωδία· ἦν γὰρ καὶ λόγον ἔχουσα. Eust. Il. p. 118, 27. Κάκεινο δὲ ἰστέον, ὡς παρ' ἡμῖν μὲν τὸ εἶδωμεν ἐπὶ ἐνεστῶτος πανταλῶς ἐστὶν ἀχρηστον, παρὰ δὲ γε τῷ ποιητῇ πολλαχοῦ εὐχρηστεῖται. κλίνει γὰρ αὐτὸ ὡς ἀπὸ τοῦ εἶδω, εἶδεις, θέματος ἀχρήστου ἡμῖν. Id. Od. 1455, 15. Καὶ ὅρα τὸ εἶδομεν. ἐνεστῶς γὰρ ἐστὶ κἀνταῦθα οὐκ εὐχρηστος, τοῖς μὴ γράφουσι ποιητικῶς· cf. Arcad. de acc. p. 167.

XLIX. Schol. Od. VI, 200. *Δυσμενέων φᾶσθ' Τυραννίων συστέλλει. ἀπὸ τοῦ φημί ὁμοίως τῷ*

καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε (Il. 9, 649)

τινὲς δὲ ὁμοίως τῷ νικᾶσθε, ὡς καὶ ἐπεκράτησεν.

Eust. Od. p. 1613, 16 Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ εἰμή, τουτέστιν ὑπάρχω, ἄλλως παραγομένου κοινότερον, Ἡρακλείδης λέγει περὶ αὐτοῦ ὡς ἔνιοι τῶν Αἰολικῶν μετατιθέντες ἐν πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ συζυγίᾳ τῶν περισπωμένων τὸ [ω] εἰς ἢ ποιοῦσι ῥήματα εἰς μὶ πλεονασμῷ τῆς μὶ συλλαβῆς ἐπὶ τέλους. οὕτω φασὶ καὶ ἀπὸ τοῦ φῶ τὸ Αἰολικὸν φημί. διὸ βαρύνων ὁ Τυραννίων φῆμι γράφει βαρυτόνως Αἰολικώτερον οἶον

φημί γὰρ οὖν κατανεῦσαι (Il. 2, 350).

Putandum est analogiae servandae caussa Tyrannionem Aeoles secutum φῆμι scripsisse, ut fiat passivum φάμαι, ad quam formam manifesto φᾶσθε referendum est, quum alii φᾶσθε scripsissent, quod in cod. Harl. l. l. exstat ('). Aliam originationem

(') φᾶσθ' In margine δυσμενέων φᾶσθ'. Τυραννίων συστέλλει. Recte. Aliter esset verbum φάμαι, φῶμαι.

offert Eust. Od. p. 1641, 32. Τὸ δὲ φάσθαι, φάθι φησὶν ἢ κοινὴ χρῆσις. οὗ τὸ ἀνάπαλιν ἀπόφαθι. κατὰ τὸν εἰπόντα ἢ φάθι ἢ ἀπόφαθι. ἀρέσκει δὲ τοῖς πλείοσιν ἀπὸ τοῦ ἐφάμην μέσου ἀρίστου δευτέρου γενέσθαι. διὸ καὶ παροξυτονεῖσθαι ὡς φύσει βραχέος ὄντος τοῦ παρατελεύτου *ā*. καθὰ δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ἔφατο καὶ φάτο καὶ φάο, οἶον, ἔπος φαόμενον δ' ἐπίκευθε (haec verba apud Homerum nusquam leguntur. Quum vero formam φάο exemplo Eustathium firmare velle perspicuum sit, locus alio versu poetae ita sanetur ἔπος φάο, μηδ' ἐπίκευθε Od. 16, 168). ὣν ἀρχῇ, ὁ ἔφην δεύτερος ἐνεργητικὸς ἀρίστος. οὗ μετοχὴ φάς φάντος· οὕτως μὲν οἱ πλείους. Tum Heraclidem quendam grammaticum φᾶσθαι defendisse tradit (ὁ δὲ βαθὺς Ἡρακλείδης φαίνεται θέλων φύσει τε μακρὰν εἶναι τὴν παραλήγουσαν τοῦ φᾶσθαι καὶ προπερισπᾶσθαι αὐτήν· εἰπὼν γὰρ χρῆναι ἐν τῷ φημί τὸ παθητικὸν εἶναι φαμαί διὰ τοῦ ἄλφα καὶ ὅμως ἐκλειοπένας διὰ τὸ δυσλλαβεῖν. ἐπεὶ οὐδὲν εἰς μαι λῆγον παθητικὸν καὶ τῷ ἄλφα παραληγόμενον δυσλλαβεῖ, πάντα γὰρ ὑπὲρ δύο συλλαβάς εἰσιν — λέγει ὅτι καθὰ ἐκ τοῦ τίθῳ ποιοῖται τὸ τίθημι καὶ ἰσῳ ἴστημι, οὕτω καὶ τοῦ φῳ φῳμαι δευτέρας συζυγίας, οὗ παθητικὸν φαμαί. ἄρρητον δηλαδὴ. αὐτοῦ δὲ τὸ ἀπαρέμφατον φᾶσθαι. Cf. Cram. An. Par. III, p. 67, 7; 339, 11. Ox. I, 429, 1.

Fragmenta sedis incertae.

L. Lex. de Spirit. p. 236 τὸ *ū* πάσης λέξεως ἀρχὸν δασύνεται οἶον ὑάκινθος, ὑβός, ὑγεία, ὑδωρ, ὑαλος κ. τ. λ. πλὴν τοῦ ὕμμες ἀντὶ τοῦ ὑμεῖς αἰολικῶς. ἀλλὰ διὰ τὸν ἄνω ῥηθέντα κανόνα ὁ Τυραννίων παρὰ τῷ ποιητῇ ἐδάσυνε τὸ ὕμμες.

Tyrannionem Aeolum usum aspernatum etiam ὕμμι et ὕμμε scripsisse facile tibi persuadebis, nisi totam hanc adnotatiunculam, quod equidem dubito, a librariis fictam Lobeckio (Paral. p. 34) credere mavis. Minime enim negligendum puto, quod in fronte libri positum est ἀντιγράφοις διαφόροις ἀντιβληθὲν καὶ ὀρθωθὲν.

LI. Etym. Magn. p. 621, 32 ὄλῃαι· Τυραννίων προπερισπᾶ καὶ τὸ *ī* προσγράφει, οἰόμενος παρέλκειν τὴν *αι*· οὕτως καὶ ἐπὶ τοῦ πρώτου ἐπαύρηαι (Ritschl. Orus. p. 48 correxit ἐπὶ τῆς πρώτης ἐπαυρήαι). Sequentia verba non sunt Tyrannionis ἔστι δὲ μέσος ἀρίστος δεύτερος καὶ οὐ περισπᾶται, οὐδὲ προσγράφεται τὸ *ī*. τὸ μέντοι

αὐτὸς ἐφθαλμοῖσιν ὄρηαι (Od. 14, 343)

ἐκ τοῦ ὄρηαι γίνεται ἐνεστώως, ὡς ἀπὸ τῆς πρώτης συζυγίας κατ' ἕκτασιν ὡς δίζεαι, δίζηαι λέγουσι γὰρ οἱ Ἴωνες ὀρέω, ὡς ἀπὸ τῆς πρώτης συζυγίας. Ὡρος ὁ Μιλήσιος.

Conjicere licet non solum Tyrannionem scripsisse ὄλῃαι sed etiam πυθῃαι, ἀφικῃαι etc. Grammaticus manifesto erravit. ὄρηαι defendit Buttman. gramm. ampl. I, §. 105.

Fragmentum dubium.

Schol. Ven. II. II, 185 ἀνάκητα. Ἀρίσταρχος προπαροξύνει· οἱ δὲ ἄλλοι ἀναλογίᾳ πειθόμενοι προπερισπῶσιν.

His extremis verbis etiam Tyrannionem significari Lehrsus (Arist. p. 268) autumat. De ἀνάκητα v. Bekk. An. p. 1240.

Quae hucusque protulimus fragmenta Tyrannionis libro de prosodia Homerica inserenda putavimus, quod quibus rebus secundum grammaticorum placitum illa efficitur tenore, quantitate, spiritu (¹), haec tria illic copiosius tractantur, neque leve illud duxerim, quod eadem fere omnia Herodiani in libro *περὶ τῆς Ἰλιακῆς προσωδίας* leguntur. Ex opere de orthographia ne unum quidem verbum servatum habemus. Qui vero grammaticos veteres reputaverit diversissimis locis de iisdem rebus occasione oblata solere disputare, neque minus in orthographia quam in prosodia, dialectis, etymologiae, analogiae (²) locum dari, facile adducetur, ut de nonnullis ex his, quae attulimus, in orthographia Tyrannionem disceptasse existimet. Ex libro vero de prosodia et de orthographia natam esse τὴν διόρθωσιν Ὀμηρικὴν perspicuum est.

Ὅτι διαφωνοῦσιν οἱ νεώτεροι ποιηταὶ πρὸς Ὀμηρον.

Quibus in rebus ab Homeri usu poetae posteriores discessissent Tyrannionem hos in libro docuisse et inscriptio indicat et adnotatiuncula apud Schol. Nic. Ther. 52 servata: ἄκηστις. Ταύτην δὲ οἱ μὲν τὴν κνίδην, οἱ δὲ τὴν σκίλλαν ἢ ἀκαλήφην (ὁ μὲν Τυραννίων τὴν σκίλλαν), Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Μεμφίτης τὸ κνέωρον, ὃ δὴ τινες κνήστραν καλοῦσι. Nam apud Homerum ἄκηστις est dorsum bestiarum, apud Nicandrum vero herbam quandam significat.

Περὶ τῶν μερῶν τοῦ λόγου.

Quod Tyrannionem minorem ἐξήγησιν τοῦ Τυραννίωνος μερισμοῦ scripsisse video et Apollonium *περὶ μερισμοῦ τῶν τοῦ λόγου μερῶν* quatuor libros edidisse Suidas retulit, an huic operi eadem verba inscripta fuerint haereo, praesertim quum lexicographum istum in titulis inscribendis negligenter egisse constet. Opus ipsum, si fingere licet, consimile grammaticae Dionysii Thracis, Tyrannionis magistri, fuisse videatur. Initium ille procul dubio aequae atque hic a grammaticae definitione duxit. Fuit vero haec *γραμματικὴ ἐστὶ θεωρία μιμήσεως* (³). Qui Aristotelis scripta probe novit, verba ab eo *μιμήματα* (⁴) vocata esse tenebit, id quod in Tyrannionis dicto latere existimem (⁵). Aristotele quidem grammaticum duce usum esse et aliunde haud aegre efficias. Vel participia, quae Dionysius Thrax (⁶) et verbi et substantivi naturam

(¹) Cram. Oxon. IV, p. 308, 27 εἶδη δὲ προσωδίας τρία, τόνοι, χρόνοι, πνεύματα.

(²) Cram. Ox. IV, p. 331, 31 πόσοι κανόνες ὀρθογραφίας; 8, ἀναλογία, διάλεκτος, ἐτυμολογία, ἱστορία.

(³) Bekk. An. II, p. 668, 9.

(⁴) Rhet. III, 9.

(⁵) Scholiastes hanc sententiam improbens putasse videtur, Tyrannionem tantum ea verba respexisse, quae ceteri grammatici πεποιημένα ὀνόματα vocant (οὐ μόνον γὰρ περὶ μίμησιν καταγίνεται, ἀλλὰ καὶ περὶ λέξεις μὴ ἔχούσας μίμησιν).

(⁶) Bekk. An. p. 639, 30.

prae se ferre dixerat, nominum in numero reposuit. Quot vero partes orationis sumserit, nusquam proditum repperi; attamen nomina propria, appellativa, participia, pronomina et fortasse adverbia eum novisse fragmenta docent. Apud Suidam enim leguntur: ἐν ᾧ λέγει ἄτομα μὲν εἶναι τὰ κύρια ὀνόματα· θεματικά δὲ τὰ προσηγορικά, ἀθέματα δὲ τὰ μετοχικά, quae verba obscuriora jam alii interpretari conati sunt (¹). Inter haec nominum tria genera id discriminis eum posuisse putem, ut κύρια ἄτομα sint, quod verbum cum Dionysiano prototypo congruat (²), προσηγορικά vero et μετοχικά παράγωγα. Quod προσηγορικά θεματικά nominat, μετοχικά vero ἀθέματα, quod vocabulum in lexicis nostris non inveni, illa nomina, a quibus nova derivari possent vocabula, aliis interdum esse πρωτότυπα, μετοχικά nunquam indicare voluerit. Pronomina σημειώσεις eum nominasse, testatur Apollonius Dyscolus (³), dicens, εἰ τὰ ὠρισμένα σεσημείωται, αἱ δὲ ἀντωνυμῖαι ὠρισμένα πρόσωπα παρίστησιν, οὐκ ἀπιθάνως ὁ Τυραννίων σημειώσεις αὐτὰς ἐκάλεσεν, quam definitionem posteriores grammatici latini non aspernati sunt (⁴). Denique adverbia Tyrannionem novisse ex fragmentis XVI de παρῆξ, XXVII, de ᾗ aliisque conijciam.

Περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου.

Hoc in libro Tyrannionem sive hunc majorem illum sive minorem putas fuisse, linguam Romanam a Graeca esse oriundam contendisse Suidae verba ὅτι ἐστὶν ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς non obscure indicant. Quae sequuntur τοῦ Ἀντιγόου ἢ Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου verba ad explicandum difficillima sunt. Quid? Si emendemus οὐκ αὐθιγε-

(¹) Lehrs. Herod. tr. script. em. p. 416. n. Das Letzte ist deutlich; denn das Participium ist αἰεὶ ῥήματος δεύτερον und καὶνο ἔχει ἑξαιρέτων τὸ μήποτε πρωτότυπον εἶναι (Her. mon. 27. 28), auch als Gegensatz das mittlere verständlich. Zu dem ersten kann man denken an Schol. Dion. Gram. 679, 10 καὶ ἀπὸ εἰδους εἰς ἄτομα, ὡς ὁ ἄνθρωπος εἰς τοὺς κατὰ μέρος ἀνθρώπους, εἰς Σωκράτην καὶ Πλάτωνα· Prisc. II, 4, 6. Proprium vero quod naturaliter uniuscujusque privatam substantiam et qualitatem significat et in rebus est individuis, quas philosophi ἄτομα vocant, ut Plato, Socrates.

Lersch. l. l. III, p. 83. Dafs die Bemerkung aus seinem (Tyrannio's) Werke über die Redetheile, dafs die Eigennamen ἄτομα d. h. in Elemente nicht aufzulösen, dafs die Hauptwörter θεματικά d. h. auf Stämme, Wurzeln zurückzuführen und die Participia ἀθέματα d. h. ohne eigentliche Wurzeln seien, eine etymologische Beziehung haben, ist kaum zu leugnen.

(²) Bekk. An. p. 634, 21. Εἶδη δὲ δύο, πρωτότυπον καὶ παράγωγον· πρωτότυπον μὲν οὖν ἴσθι τὸ κατὰ τὴν πρώτην εἴσιν λεχθῆν.

(³) De pron. p. 2, 10.

(⁴) Don. Putsch. p. 1751. Pronomen est pars orationis, quae pro nomine posita tantumdem paene significat interdumque personam recipit. Diom. Putsch. p. 315. Pronomen est pars orationis, quae posita pro nomine minus quidem plane idem tamen significat. Char. Putsch. p. 934. Pronomen est pars orationis, quae pro nomine proprio uniuscujusque accipitur, personaeque finitas recipit.

νής? ⁽¹⁾ Adstipulatus est ei teste Prisciano ⁽²⁾ Didymus in opere suo *περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας*, neque minus Apio, quem *περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου* scripsisse Athenaeus (XV, p. 680 D) refert. Qua de re quali Philoxenus, qui et ipse de lingua romana librum composuit, usus sit iudicio assequi non possumus (Schol. Od. 7, 90, Et. M. s. v. *κορώνη*). Obtinuit vero illa opinio apud posteriorum aetatum grammaticos, id quod clare demonstrant Bekk. An. p. 1184; Cram. Ox. IV, p. 174, 7.

⁽¹⁾ Bekk. An. p. 25, 24 *αὐθιγενής σημαίνει δὲ τὸν γνήσιον καὶ μὴ ἀλλοδαπὸν μηδὲ νόθον*. p. 463, 10 *αὐτόχθων, γνήσιος*.

⁽²⁾ Prisc. Putsch. p. 1347. Teste Didymo, qui hoc ponit ostendens in omni parte orationis et constructionis analogiam Graecorum secutos esse Romanos.

Jahresbericht

von Michaelis 1851 bis dahin 1852.

I. Die Lehrverfassung

hat weder im Allgemeinen noch im Einzelnen irgend eine erhebliche Veränderung erfahren; weshalb ich mich der wiederholten Angabe der Pensa überheben zu können glaube.

II. Lehrer.

Die wichtigste und folgenreichste Veränderung, welche das Lehrer-Collegium getroffen hat, ist die Berufung des Herrn Professor Dr. Wiese als Geheimer- und vortragender Rath in das Königliche Ministerium der Unterrichts-Angelegenheiten. Herr Geheimerath Wiese hat das an unsrem Gymnasio ihm übertragen gewesene Lehramt seit Michaelis des Jahrs 1838 mit seltener Einsicht, Gewissenhaftigkeit und Treue verwaltet, und wie wir dies hiermit öffentlich auszusprechen uns verpflichtet halten, so fühlen wir uns zugleich gedrungen ihm unsre Glückwünsche zu der neuen Laufbahn auch an dieser Stelle darzubringen.

Die Wiederbesetzung der durch Herrn Wiese's Ausscheiden erledigten Lehrstelle hat sich das Königl. Provinzial-Schul-Collegium vorbehalten. Vorläufig sind die Lectionen andern Lehrern unsrer Anstalt, die Verwaltung der Alumnatsgeschäfte dem Herrn Professor Jacobs übertragen worden. Den Religions-Unterricht in Prima hat Herr Prediger Orth zu übernehmen die Güte gehabt.

Eine andere Veränderung in dem Lehrer-Collegium wurde durch die Berufung des zweiten Adjuncts Herrn Rehdantz an das Gymnasium zu Halberstadt herbeigeführt. Dies geschah im Anfang des December 1851. Seine Stelle wurde durch Ascension der folgenden Adjuncten besetzt und die sechste Adjunctur dem Candidaten des höhern Schulamts Herrn Dr. Hollenberg übertragen. Herrn Reh-

dantz aber fühlt sich die Anstalt zum öffentlichen Dank verpflichtet für den erfolgreichen Eifer, mit dem er seinem Lehramte an dem Joachimsthalschen Gymnasium elf Jahre lang vorgestanden hat.

Am 3. Juli d. J. wurde der Anstalt zu ihrem schmerzlichen Bedauern der zweite Gesanglehrer, Herr Julius Fabricius von Tengnagel, nach fast funfzehnjähriger gesegneter Wirksamkeit, durch den Tod entrissen. Sein Nachfolger ist der Cantor an der Neuen Kirche Herr Wendel.

Zu Ostern d. J. wurden zwei Schulamts-Candidaten, welche ihr pädagogisches Probejahr an dem Joachimsthalschen Gymnasio abgeleistet hatten, die Herrn Hölzer und Liesegang, jener an das Gymnasium zu Wesel, dieser an das zu Cotbus versetzt. Zu gleicher Zeit verließ uns Herr Dr. Bournot, Mitglied des Königlichen Seminars für das höhere Schulamt, um an dem Pädagogium zu Putbus ein Lehramt zu übernehmen. Mit der Ablegung ihres pädagogischen Probejahrs waren seit Ostern d. J. die Herrn Candidaten Grofs und Schulz beschäftigt.

Ich schliesse diesen Theil meines Berichts mit Nennung sämtlicher Lehrer, welche während des verwichenen Halbjahrs den Unterricht an unsrer Anstalt besorgt haben: I. Ordentliche Lehrer: 1) Director Dr. Meineke. 2) Professor Dr. Köpke. 3) Professor Dr. Snethlage. 4) Professor Dr. Conrad. 5) Professor Dr. Passow. 6) Professor Dr. Mützell. 7) Professor Dr. Jacobs. 8) Professor Dr. Seuffert. 9) Professor Dr. Giesebrecht. 10) Oberlehrer Schmidt. 11) Adjunct Oberlehrer Täuber. 12) Adjunct Dr. Planer. 13) Adjunct Dr. Nitzsch. 14) Adjunct Dr. Kirchhoff. 15) Adjunct Pomtow. 16) Adjunct Dr. Hollenberg. II. Wissenschaftliche Hilfslehrer: 1) Prediger Orth, für den Religions-Unterricht in Prima. 2) Geheimer Justizrath Professor Dr. Rudorff, für den stiftungsmäßig zu ertheilenden juristisch-propädeutischen Unterricht. 3) Professor Fabrucci, für den Unterricht in der italienischen Sprache. 4) Dr. Philipps, für den Unterricht im Englischen. 5) Dr. Weifs. 6) Dr. Ribbeck. 7) Dr. Fischer. III. Technische Hilfslehrer: 1) Für den Unterricht im freien Handzeichnen der Maler Bellermann. 2) Für den Unterricht im Planzeichnen Brügnier. 3) Für den Gesang-Unterricht der Musikdirector Dr. Hahn. 4) Gleichfalls für den Gesang-Unterricht der Cantor Wendel. 5) Für den Schreib-Unterricht Lefshafft. IV. Candidaten des höhern Schulamts, welche mit Ableistung des pädagogischen Probejahrs beschäftigt sind: 1) Grofs. 2) Schulz.

III. Schüler.

Die Zahl per Schüler betrug im ersten Vierteljahr 346, im zweiten 343, im dritten und vierten 368, von welchen 60 in zwei Abtheilungen Prima, 70 in zwei Abtheilungen Secunda, 111 in drei Abtheilungen Tertia, 63 Quarta und 64 in zwei

Abtheilungen Quinta besuchen. Die Benefizien des Alumnats genießen 120, Pensionaire des Alumnats sind 4, die übrigen besuchen die Anstalt als Hospiten. Abgegangen sind 97, aufgenommen 125 Schüler.

Mit dem Zeugnisse der Reife zu den Universitäts-Studien sind entlassen worden:

a) Zu Michaelis voriges Jahrs: 1) Wilhelm Heinrich Gercke aus Tempelburg, evangelischer Confession, $19\frac{1}{2}$ Jahr alt, $3\frac{1}{2}$ Jahr Alumnus, 2 Jahr in Prima, studirt Theologie in Berlin. — 2) Theodor Graf von Schlieffen aus Berlin, evang. Confession, $20\frac{1}{4}$ Jahr alt, 5 Jahr Hospes, $2\frac{1}{2}$ Jahr in Prima, widmet sich dem Militairstande. — 3) Richard Wilhelm Dove aus Berlin, evangel. Confession, $18\frac{1}{2}$ Jahr alt, $7\frac{1}{2}$ Jahr Hospes, 2 Jahr in Prima, studirt Jura und Cameralia in Berlin. — 4) Ludwig Philipp August Heinrich Laue aus Niederfinow, evangelischer Confession, $18\frac{1}{2}$ Jahr alt, $1\frac{1}{2}$ Jahr Hospes und $4\frac{1}{2}$ Jahr Alumnus, 2 Jahr in Prima, studirt Theologie in Berlin. — 5) Friedrich August Erdmann aus Lindow, evangelischer Confession, 20 Jahr alt, $1\frac{1}{2}$ Jahr Hospes und 6 Jahr Alumnus, 2 Jahr in Prima, studirt Theologie in Berlin. — 6) Carl Ludwig Gustav Schulz aus Danzig, evangelischer Confession, $19\frac{1}{2}$ Jahr alt, $4\frac{1}{2}$ Jahr Alumnus, 2 Jahr in Prima, studirte Jura und Cameralia in Berlin. — 7) Albert Carl Adolph Kühn aus Berlin, evangelischer Confession, 18 Jahr alt, $6\frac{1}{2}$ Jahr Hospes, 2 Jahr in Prima, studirt Theologie in Berlin. — 8) Hermann Alexander Bethe aus Muskau, evangel. Confession, 20 Jahr alt, 5 Jahr Alumnus, 2 Jahr in Prima, widmet sich dem Militairstande. — 9) Otto Paul Martin Frick aus Schmidtsdorff bei Rathenow, evangel. Confession, $19\frac{1}{2}$ Jahr alt, 6 Jahr Alumnus, 2 Jahr in Prima, studirt Philologie und Theologie in Bonn. — 10) Moritz Ernst Sneathlage aus Barmen, evangelischer Confession, $18\frac{1}{2}$ Jahr alt, 7 Jahr Hospes, 2 Jahr in Prima, ging zur Landwirthschaft über. — 11) Franz Volkmann Moritz Albrecht aus Weissig bei Naumburg am Bober, evangelischer Confession, 22 Jahr alt, 1 Jahr Hospes und 6 Jahr Alumnus, 2 Jahr in Prima, studirt Theologie in Berlin.

b) Zu Ostern dieses Jahrs: 1) Friedrich Wilhelm Reichert aus MÜNCHENBERG, evangelischer Confession, $19\frac{1}{2}$ Jahr alt, 1 Jahr Hospes und 4 Jahr Alumnus, 2 Jahr in Prima, studirt Theologie in Berlin. — 2) Carl August Ludwig Munkel aus Pyritz, evangelischer Confession, $15\frac{1}{4}$ Jahr alt, $7\frac{1}{2}$ Jahr Hospes, 2 Jahr in Prima, studirt Jura und Cameralia in Berlin. — 3) Ernst Allwin Schuster aus Lübben, evangelischer Confession, 19 Jahr alt, $4\frac{1}{2}$ Jahr Alumnus, 2 Jahr in Prima, studirt Jura und Cameralia in Halle. — 4) Otto Wilhelm Adalbert Grantze aus Soldin, evangelischer Confession, $20\frac{1}{4}$ Jahr alt, 6 Jahr Alumnus, 2 Jahr in Prima, studirt Jura und Cameralia in Halle. — 5) Ferdinand Wilhelm Meyer aus Landsberg a.

d. Warthe, evangelischer Confession, 19 $\frac{1}{2}$ Jahr alt, 5 Jahr Alumnus, 2 Jahr in Prima, studirt Medicin in Berlin.

IV. Anderweitiges.

Von anderweitigen Ereignissen gedenken wir zunächst der Geburtstagsfeier Sr. Majestät des Königs am 15. October v. J., welche in hergebrachter Weise durch Rede und Gesang und festliche Speisung der Alumnus begangen wurde. Die Festrede, welche der Adjunkt Herr Dr. Nitzsch hielt, behandelte die Verdienste Hohenzollerscher Fürsten um öffentliche Kunst.

Am 2. November wurden die von dem Hochlöblichen Magistrat uns gütigst zugestellten Denkmünzen zur Erinnerung an die Einführung der Reformation in der Mark Brandenburg an einige Schüler der beiden obern Klassen vertheilt.

Am 13. October nahm der Winter-Cursus seinen Anfang.

Am 20. December, beim Schluß der Lectionen vor den Weihnachtsferien, hielt der damalige Alumnats-Inspector Herr Professor Dr. Wiese eine auf das bevorstehende Fest bezügliche Ansprache an die Alumnus.

Am 19. April nahm der Sommer-Lehrsursus seinen Anfang.

Am 20. Juni begingen die Lehrer und Alumnus der Anstalt in der Domkirche die Feier des heiligen Abendmahls.

V. Verordnungen.

Von den Verordnungen und Rescripten, welche der Anstalt im Laufe dieses Schuljahrs durch das Königl. Provinzial-Schul-Collegium zugegangen sind, heben wir folgende als von allgemeinerem Interesse hervor: 1) vom 4. October 1851. Schüler, welche aus Secunda abgegangen sind, sollen, wie das Abiturienten-Reglement §. 41 festsetzt, nicht früher als nach zwei Jahren von ihrem Austritt an zum Abiturienten-Examen zugelassen werden. 2) vom 28. October 1851. Die Gefahr eines aus der Benutzung von Leihbibliotheken hervorgehenden verderblichen Einflusses ist von den Zöglingen der Gymnasien mit allen zu Gebote stehenden Mitteln abzuwenden; dagegen wird die Leitung und Pflege der Schüler-Bibliotheken auch fernerhin angelegentlichst anempfohlen. 3) vom 27. December 1851. Die Circular-Verfügung vom 20. December 1848 in Betreff der alle drei Jahr einzureichenden Personalberichte wird aufgehoben. 4) Vom 13. Januar 1852. Einem Primaner, welcher im Disciplinarwege von einem Gymnasium entfernt ist oder ein Gymnasium willkürlich um einer Schulstrafe zu entgehen oder aus andern ungerechtfertigten Gründen verlassen hat, soll, wenn er an einem andern Gymnasium die Zulassung zur Maturitäts-

Prüfung, sei es als Abiturient oder als Extraneer nachsucht, dasjenige Semester, in welchem seine Entfernung oder sein Abgang von der Anstalt erfolgt ist, für das gesetzmäßige Biennium nicht angerechnet werden. 5) Vom 7. Februar 1852. Die Zulassung von pro facultate docendi geprüften Ausländern zur Ableistung des Probejahres oder zu Hülfeleistungen an den diesseitigen Gymnasien kann nur mit Genehmigung des Herrn Ministers der Geistl. Unterr. und Medicinal-Angelegenheiten gestattet werden.

VI. Lehrapparat.

Die Bibliotheken der Anstalt sind theils aus den etatsmäßigen Fonds (300 Rthlr. jährlich), theils durch Geschenke ansehnlich vermehrt worden. Von letztern heben wir folgende hervor: 1) Palaestra Musarum. Materialien zur Einübung der gewöhnlichen Metra. Halle 1834. 8. 2 Thle. Herausgeg. von Moritz Seyffert. Geschenk des Verfassers. — 2) C. Jul. Caesaris commentarii de bello Gallico. Grammatisch erläutert u. s. w. von Moritz Seyffert. Zweite verbesserte Aufl. Halle 1851. 8. Geschenk des Herausgebers. — 3) Zur Theorie der Perspective für krumme Bildflächen, mit besonderer Berücksichtigung einer genauen Construction der Panoramen von C. J. Anger. fol. 1 Bog. mit 1 Bog. Abbildung. Geschenk des Königl. Schollegiums. — 4) Hamasae Carmina cum Tebrisii scholiis integris edita versione latina commentarioque illustravit et indicibus instruxit Geo. Guil. Freytag. Pars poster. Bonnae 1847. 4. Vom Königl. Ministerio der Unterrichts-Angelegenheiten. — 5) Nippon, Archiv zur Beschreibung von Japan. 17-20. Liefer. mit den dazu gehörigen Abbildungen. fol. Von demselben. — 6) Entwurf der Preufs. Litterär-geschichte von Pisanski. 2ter Bds. 2. Lieferung. Von demselben. — 7) Catalogus librorum manuscriptorum quae inde ab anno 1741 bibliothecae Lugduno-Batavae accesserunt. Descripsit Jac. Geel. Lugd. Bat. 1852. 4. Von einem Lehrer. — 8) Ferd. Beckers Schulgrammatik der deutschen Sprache, herausg. von Theodor Becker. Siebente Ausg. 1852. 8. Geschenk des Herausgebers. — 9) Lepsius Denkmale aus Aegypten und Aethiopien. 5-32. Liefer. Vom Königl. Ministerio der Unterrichts-Angelegenheiten. — 10) Puttrich, Denkmale der Baukunst des Mittelalters in der Provinz Sachsen. Schlussheft. Von demselben. — 11) Bemerkungen über Sprach- und Musik-Rhythmen und die Quantität der deutschen Sprachlaute u. s. w. von Fr. Büttner. Havelberg 1843. 8. — 12) Bemerkungen über die Quantität der deutschen Sprachlaute u. s. w. von Büttner. Havelberg 1843. 8. Beide von den Verwandten des verstorbenen Verfassers. 13) Vindiciarum Strabonianarum liber. scripsit Aug. Meineke. Berolini 1852. 8. Geschenk des Verfassers. 14) C. Salusti Crispi de coniuratione Catilinae et de bello Jugurthino libri. ex historiarum li-

